Obiteljski list

SVIBANJ 2021. / BROJ 24. / GODINA IX / ISSN:1848-588X

Duhovne discipline

Davanje | **Slavljenje** | **Molitva**

CRIKVENICA

Predah nakon pandemije

DUHOVNA OBNOVA

UČENJE ENGLESKOG

PROGRAM ZA MLADE

DJEČJE RADIONICE

Trajanje

1.-7. srpnja 2021.

Smještaj

Hotel Life Center u Crikvenici

Puni pansion - 1750,00 kn, popusti za djecu

Rezervacije i dodatne informacije

042/311-202

Kristova Crkva Varaždin

Riječ urednika

Hrvatska je nadasve poznata po vrhunskim sportašima te velikim postignućima na mnogim svjetskim natjecanjima. Svi se sjećamo srebra zlatnog sjaja naše nogometne reprezentacije na Svjetskom nogometnom prvenstvu u Rusiji 2018. godine. Tu su i naši zlatni vaterpolisti na Olimpijskim igrama 2012. te 2017. godine na Svjetskom prvenstvu. Također su znani rukometaši kao zlatni na Olimpijskim igrama 1998. i 2004. te 2003. godine na Svjetskom prvenstvu, a naše rukometašice su zasjale povijesnom broncom prošle godine na Europskom prvenstvu u Danskoj. Tu su još zlatni uspjesi Janice i Ivice Kostelića, Blanke Vlašić i mnogih drugih na koje smo kao nacija itekako ponosni. Što je svima njima zajedničko osim što su predstavljali našu zemlju u svijetu i postigli vrhunske rezultate? Svi oni od reda trebali su naporno trenirati, i to dugi niz godina. Svaki tjedan sate i sate trebalo je odvojiti za trening. A za to je trebalo jako puno odricanja i discipline. Samo tako se mogu postići vrhunski uspjesi u sportu. Sjećam se Blanke Vlašić kako je u jednom intervjuu rekla da jedva čeka da za par godina nakon karijere pojede čokoladu. Jer jesti čokoladu nije se uklapalo u njenu strogu prehranu i treninge. Za to je stvarno trebala imati karakter, to je zaista bila disciplina.

A što zapravo riječ disciplina znači? U Anićevom rječniku nalazimo sljedeću definiciju: disciplina je a. ukupnost pravila ponašanja nametnutih članovima organizacije ili nekog mnoštva [stranačka disciplina], b. pokoravanje tim pravilima [uvesti disciplinu; učiti se disciplini]; poslušnost, red, stega.

Znamo da u vojsci, na primjer, mora postojati velika disciplina. Jer samo disciplinirana i dobro uvježbana vojska može biti uspješna. U duhovnom svijetu je slično. Ako želimo postići i najmanji uspjeh u kršćanskoj duhovnosti glede nas samih, a onda i naviještanja evanđelja, Radosne vijesti o spasenju po Isusu Kristu, potrebno je raditi na duhovnim kršćanskim disciplinama. Postoje i nekršćanske duhovne discipline kao, na primjer, joga. To su naizgled dobre stvari jer pomažu kod stresa, utječu na mir i sl., ali u konačnici vode osobu daleko od Boga pa time upropašćuju čovjeka. S druge strane, kršćanske duhovne discipline daju istinski mir čovjeku, pomažu osobi lakše rješavati svakodnevne probleme, drže osobu blizu Boga, daju smisao i usmjerenje životu pa se samim time brige i stres smanjuju, a radost i mir povećavaju. Kršćanske duhovne discipline vode čovjeka do konačnog spasenja – vječnog zajedništva Boga i čovjeka – 'gdje nema ni suza, ni jauka ni boli', zajedništva gdje su vječna radost i mir. Zato apostol Pavao kaže u Poslanici Korinćanima: „Što se tiče duhovnih darova (duhovnosti), braćo i sestre, ne želim da ostanete u neznanju. Znate da ste bili zavedeni na krivi put i očarani mrtvim idolima (lažnim bogovima i božanstvima) dok ste bili nevjernici." (1 Kor 12:1-2) Zbog tvojeg i moje boljitka apostol Pavao strogo upozorava u svojim poslanicama na krivu duhovnost i potiče na pravu kršćansku duhovnost, da budemo i postojani i disciplinirani u istoj.

Čitajući Bibliju, nalazimo nekoliko duhovnih disciplina: čitanje i proučavanje Božje riječi, molitva, kršćanska meditacija, pohađanje sastanaka, davanje i darivanje, post, služenje, slavljenje, zahvalnost, sedmi dan odmora (šabat) i osama. Što više vježbamo i treniramo, lakše ćemo se nositi s izazovima života te ćemo biti duhovno jači i bliži Bogu. A tko ne bi htio biti blizu nebeskog Oca? Možda smo u nekima od duhovnih disciplina više, a u drugima manje postojani. Neke od disciplina nam leže više, a druge manje. No, nikako si ne smijemo dopustiti da neke od disciplina preskačemo ili ne koristimo. Sve one su itekako dobre za tebe i mene, odnosno za Crkvu u kojoj živimo, a još više za ljude koji su još uvijek vani, tj. koji još nisu dio Crkve. Na primjer, kako ću dovesti prijatelja Bogu ako, recimo, nisam redovit nedjeljom u crkvi? Kako ću djecu naučiti moliti ako sam ne molim?

Bog je u Kristu ispunio sve naše potrebe glede duhovnosti, mira, vodstva, sigurnosti i života vječnoga. Kad prihvatimo tu činjenicu i krstimo se za oproštenje grijeha, postajemo Božjim djetetom. A onda kao Božja djeca trebamo rasti u duhovnosti kako bismo bili duhovno zreli – kaže apostol Pavao. A kad smo duhovno zreli, znamo odbacivati zlo i prianjati uz dobro. Samo tako će svijet oko nas biti bolji, a ti i ja na sigurnom putu spasenja. Budimo poput apostola Pavla koji je rekao: „Plemenitu sam borbu izvojevao, trku dovršio, vjeru sačuvao. Već mi je pripravljen vijenac pravednosti koji će mi u onaj Dan dati Gospodin, pravedni sudac, i ne samo meni nego i svima koji budu željeli njegov dolazak." (2 Tim 4:7-8)

U Kristu, Mladen Dominić

Sadržaj

4 Duhovne discipline
7 Služenje
8 KC Karaburma
10 KC Rijeka
12 KC Kušlanova
14 KC Valjevo
16 KC Vukovar
20 KC Varaždin
22 Davanje
24 Ne propuštajte svoje sastanke
26 KC Nova nada
28 BC Mursko Središće
30 Hrvatska za Krista
34 Vijesti
36 Dojmovi s duhovne obnove
38 Kutak za mlade
39 Kutak za djecu

Imate neko svjedočanstvo o Božjem djelovanju u svom životu? Pišete kršćansku poeziju ili prozu? Slobodno nam se javite.
Uredništvo ima pravo skratiti, doraditi i urediti tekst.

Impressum

Nakladnik: **Hrvatska za Krista, Ulica braće Krajanski 14, 42000 Varaždin**
Glavni urednik: **Mladen Dominić**
Izvršna urednica: **Hana Dominić**
Grafički urednik: **Zlatko Celik**
Lektura: **Nataša Sulić**
Fotografije: **Arhiva OL**
Tekstovi: **Arhiva OL**
Adresa uredništva: **Ulica braće Krajanski 14, 42000 Varaždin**
E-mail adresa: **obiteljskilist@gmail.com**
Tisak: **Letis tiskara**
ISSN: **1848-588X**
Obiteljski list **besplatan** je tromjesečnik

Ovo izdanje Obiteljskog lista podržale su sljedeće Kristove Crkve: KC Amruševa; KCB Gajeva; KC Kušlanova; KC Varaždin; KC Nova nada; BC Mursko Središće; Hristova Crkva Karaburma - Beograd; Hrvatska za Krista; Dolina blagoslova; KC Vukovar; Kristova Crkva Rijeka; KC Valjevo

Duhovne discipline

Za dobar život i uspjeh u bilo kojem području života potrebna je određena disciplina. Namjera kojom određujemo koliko i kada posvećujemo svoje vrijeme nekoj odabranoj aktivnosti te trud uložen u tu aktivnost određuju koliko daleko ćemo napredovati na određenom polju i hoćemo li postići odgovarajuću razinu. Bavljenje duhovnošću nije puno drugačije od, primjerice, bavljenja sportom u rekreacijske svrhe. Mnogi vjernici će svojim hobijima ili odabranim aktivnostima posvetiti veliku količinu vremena i uložiti određene napore da ostvare željene ciljeve. U odnosu na ostale aktivnosti koje nas zaokupljaju, kako stojimo s aktivnostima koje se odnose na našu duhovnu zrelost ili napredovanje u njoj? Ulažemo li iste napore ili smatramoda je duhovnost nešto što jednostavno posjedujemo te da je ona na neki način statična?

Cilj disciplina u duhovnom životu te na koncu u sljeđenju Krista preobrazba je ukupnog stanja našega čitavog bića, posebice nutarnje osobe (duha i duše). Mi želimo u mislima i djelima postati poput Krista, stoga nam se, uz pomoć i djelovanja Duha Svetoga, valja oblikovati prema njegovoj slici kroz ciljane i određene duhovne discipline. Biti sposoban učiniti ono što je potrebno učiniti onda kada se treba učiniti stvarna je sloboda u životu. Sloboda ne dolazi od izuzimanja suzdržanosti, nego od prisutnosti discipline i djelovanja Svetoga Duha. Kad se nađemo usred krize, često je prekasno. Vježbanje duhovnih disciplina Bogom je određeno sredstvo za oblikovanje i preobrazbu ljudske osobe koja će u krizi biti sposobna za pravi odgovor.

Poslanica Kološanima potiče nas da rastemo u spoznaji Božjoj. Uočljivo je ovdje da je itekako moguće izvježbati svoja duhovna osjetila kako bismo postali zreli i snažni vjernici, sposobni oduprijeti se svakom zlu ili napasti.Naravno, to se neće dogoditi preko noći. Kada krenemo s tjelovježbom, počinjemo prvo s lakšim vježbama te s vremenom kada razvijemo određenu kondiciju i stvorimo naviku, dodajemo teže vježbe i produžujemo vrijeme vježbanja. Isto ćemo učiniti kod vježbanja duhovnih disciplina. Najprije krećemo pomalo i s disciplinama koje možemo vježbati, koje nam nisu prezahtjevne. Postupno, kada stvorimo nove navike i ojačamo, dodajemo nove discipline i više vremena. Stoga, iskoristimo ovo vrijeme mudro i pronicljivo, vježbajući „duhovne mišiće" kako bismo se razvili u snažne i zrele vjernike, poznavatelje i ljubitelje Boga (1 Tim4:7-8). Istovremeno rastimo u službi koju nam je Isus svima predao: „Ljubite jedni druge." (usp. Mt 5:44-45; Lk 6:32; Iv 13:34; 15, 12, 17).

Što su duhovne discipline?

Prvo treba definirati što je disciplina općenito. Disciplina podrazumijeva aktivnost koja je u našoj moći – nešto što možemo činiti – koja nas dovodi do točke da možemo raditi ono što nam trenutno izravnim naporima nije moguće učiniti. Iz ovoga proizlazi da duhovne discipline podrazumijevaju aktivnosti kojima se bavimo kako bismo se doveli na bolju poziciju i u bolje duhovno stanje (zrelost) od onog u kojem se trenutno nalazimo.

Duhovne discipline same po sebi ne nose nikakve zasluge. Ne donose nikakvu pravednost, ne sadrže ispravnost ili istinu. Njihova je svrha – njihova jedina svrha – staviti nas pred Boga. Isključivo tome služe i to je dovoljno. Naime, tada na scenu stupa Božja milost koja prihvaća skromnu ponudu osobe te u toj osobi utjelovljuje Božju dobrotu.

Vježbanjem duhovnih disciplina radimo na sljedeća tri područja:

1. naše čitavo biće (rad na samome sebi),
2. naš odnos s Bogom,
3. naše djelovanje za dobrobit drugih ljudi.

Svako od ovih područja neizostavna je sastavnica našega kršćanskog života i treba biti njegovano jednakom pažnjom i namjerom. Ako izostavimo jedno područje, onda ostala područja pate s obzirom na to da se ona međusobno nadopunjuju, odnosno proizlaze jedno iz drugog.

Važno je napomenuti kako je duhovno oblikovanje u čovjeku djelo Duha Svetoga (pasivno), ali istovremeno osoba mora biti aktivno uključena u taj proces. Duhovno oblikovanje preobrazba je čovječjeg duha (volje/srca). Naš duh prebiva u fizičkom tijelu. U stvari je ironija da svaka duhovna disciplina podrazumijeva fizičko ponašanje te stoga zahtijeva uključenost tijela s obzirom na to da tako djelujemo u ovom fizičkom svijetu. Shodno tome, duhovno je oblikovanje uobličavanje unutarnjeg bića čitavog čovjeka koje rezultira preoblikovanjem cjelovite osobe, uključujući i fizičko tijelo u njegovu društvenom kontekstu. Pritom uspijevamo u onome o čemu Pavao govori u Rimljanima 6:13: „Prinesite Bogu sami sebe, kao one koji su umrli i ponovno oživjeli. Neka vaše tijelo i njegovi udovi budu namijenjeni samo za to da čine ono što je dobro i da služe Bogu."

Vrste duhovnih disciplina

Sljedeće duhovne discipline neprestano se spominju u Bibliji kao način na koji su Božji ljudi vježbali sebe te na koji ih je Bog obučavao kako bi postigli pobožnost. Pored njih, i vjernici kroz povijest, pa čak i vjernici u naše vrijeme, koristili su se ovim pristupom za „odrastanje u milosti" (2 Pt 3:18). Duhovne discipline možemo podijeliti na discipline apstinencije i discipline pothvata.

Discipline apstinencije

To su duhovne discipline kojima sebi nešto uskra-

ćujemo kako bismo imali prostora da se usredotočimo na Boga i s Njime se dublje povezali.

Samoća: suzdržavanje od interakcije s drugim ljudima kako bismo bili nasamo s Bogom i kako bi nas On našao. Isus je znao otići na samotna mjesta. Biti na nekom mirnom mjestu, kako bismo smirili svoje misli i cijelo biće te kako bismo mogli sudjelovati u Božjoj prisutnosti.

Post: Biti bez hrane (ili nečeg drugoga) za vrijeme intenzivne molitve – post može biti potpun ili djelomičan.

Šabat: Odmoriti od svakog posla i uživati u Bogu kao osobi i u njegovim odredbama, moleći i „igrajući" se s Bogom i drugima.

Tajnost/jednostavnost: Ne govoriti o našim dobrim djelima ili osobinama, neka Bog ili drugi ljudi dobivaju pozornost. Doista, tako pronalazimo svoju dostatnost u Bogu samome.

Podložnost/poniznost: Ne izvlačiti se od vlasti, mudrosti i moći Isusa Krista kao našeg Gospodina, kralja i učitelja.

Discipline pothvata

To su duhovne discipline povezivanja s Bogom i drugim ljudima koje podrazumijevaju iskren razgovor čija je nakana iskazivanje ljubavi (agape) i primanje uzvratne ljubavi.

Čitanje/memoriranje Biblije: Vjerujući Svetome pismu koje je nadahnuto od Duha Svetoga te prihvaćajući ga kao vodič, mudrost i snagu za život.

Obožavanje/slavljenje: Hvaleći Božju veličinu, dobrotu i ljepotu kroz riječi, glazbu, ples, rituale ili tišinu.

Molitva: Iskren razgovor s Bogom o onome što nam se događa i onome što zajedno s Njim činimo.

Prijateljstvo: Uključivanje drugih Isusovih učenika u molitveni razgovor ili druge duhovne prakse i vježbe (npr. zajednički post, molitva...).

Osobna razmatranja: Davanje pozornosti našoj nutrini kako bismo rasli u ljubavi prema Bogu, drugima i sebi.

Služenje: Ponizno služenje Bogu, prepuni ljubavi i suosjećanja prema drugima, osobito onima u potrebi.

Duhovne discipline u praksi

Koji su koraci ako želimo početi s vježbanjem duhovnih disciplina?Prvo je potrebno odrediti viziju: Što želim postići? Koju duhovnu promjenu želim? Drugo, mora postojati jasna namjera: odluka da ću poduzeti što je potrebno da to ostvarim. A treće je metoda: Koje duhovne discipline? Učestalost? Individualno ili grupno?

Želimo ti obilje Božjeg blagoslova u tvojem duhovnom rastu.

Biblijski institut

KONTAKT INFORMACIJE - BIBLIJSKI INSTITUT

Kušlanova 21
10000 Zagreb

Mb: 097 7139 099
Tel: 01 2338 638

Email: bizg@bizg.hr
Web: www.bizg.hr

Služenje

Od samog početka Crkve služenje je bila važna praksa i duhovna disciplina. Često u Novome zavjetu čitamo kako su kršćani poticani na služenje – u Djelima apostolskim nalazimo da su i sami apostoli služili oko stolova na način da su posluživali hranu Crkvi. Za apostole je to bila izuzetna čast, no Duh Sveti ih je usmjerio da oni tu službu predaju drugim kršćanima kako bi se potpuno posvetili poučavanju i usmjeravanju Crkve te naviještanju evanđelja onima koji su vani, tj. onima koji još nisu dio Crkve. Jesu li time apostoli prestali služiti? Daleko od toga, oni su samo posložili, na poticaj Duha Svetoga, svoje prioritete.

Povijesni dokumenti govore da je prva Crkva stoljećima bila poznata po humanitarnom radu. Pomagati onima koji su u potrebi, udovicama, bolesnima, brinuti se za one koji su na margini društva bilo je utkano u biće prve Crkve. Tako imamo povijesni zapis da se Crkva brinula za napuštenu djecu. U ono vrijeme bilo je normalno suvišno dijete ostaviti na ulici. Psi ili druge životinje rastrgali bi napušteno dijete. Kako li je samo bio okrutan ondašnji svijet. No, kršćani bi posvojili takvu djecu prije nego bi nastradala. Kroz stoljeća mnogi su kroz Crkvu pomagali bližnjima. Tako u 19. stoječu imamo početak rada Crvenog križa potaknut upravo kršćanskim načelom – svi smo braća u Kristu.

Današnja služba medicinskih sestara također proizlazi iz Crkvenog djelovanja. Neki smatraju da je Feba iz Kenhreje, koja je pomagala apostolu Pavlu u zatvoru, preteča današnjih sestara. Kroz povijest sestrinstvo je bilo utkano u bilo Crkve. U srednjem vijeku najdalje su otišli neki rimokatolički redovi gdje su uglavnom časne sestre vršile službu pomoći bolesnicima. Odatle i naziv – medicinska sestra, a u novije vrijeme i medicinski brat. Sestrinstvo kakvo danas poznajemo počelo se rađati u 19 stoljeću.

Iako su dva glavna smjera djelovanja Crkve preuzele opisane institucije, to ne znači da je potreba za pomaganjem bližnjima nestala. Ljude u potrebi susrećemo svaki dan. Svaki dan imamo priliku učiniti dobro djelo. No, postoje dvije vrste dobrih djela – jedno je nekome pomoći u potrebi, a drugo je pomoći nekome u potrebi tako da se u tom činu proslavi Boga. Isus ovako govori u Matejevu evanđelju: „Vaše svjetlo neka tako zasja pred ljudima da vide vaša djela ljubavi te slave vašeg Oca nebeskog." Na primjer, liječnik ateista će izliječiti čovjeka i to je dobro djelo. No, ako liječnik kršćanin izliječi čovjeka i onda blagoslovi svoga pacijenta, tj. ukaže mu na Božju ljubav u svom dobrom djelu, onda je to djelo Bogu na slavu. Dakle, kad ti i ja činimo neko dobro djelo neka se u tom djelu svakako proslavi Bog tako da osoba koja je primila blagoslov dobrog djela upozna Boga te da onda ta osoba zajedno s nama slavi i hvali Boga.

Ponekad neki kršćani kažu da nemaju dar služenja. Oni teže za nekim 'atraktivnijim' darovima – čudesima, ozdravljenjima, jezicima... Tako je jedna majka probudila svoju kćer srednjoškolku u 9:30 sati moleći je da joj pomogne oko suđa kako bi majka mogla skuhati ručak na vrijeme. A kći joj je ponositim tonom rekla kako se ona sad misli moliti i da nema vremena. To je ono kad Jakov kaže da je vjera bez djela mrtva.

Neki opet smatraju da je najvažnije služiti u nedjelju ujutro u crkvi. I to je pogrešno. Najvažnije je kako služimo kao Crkva preko tjedna. Znam jednu sestru u Kristu iz Zagreba koja je godinama samozatajno posjećivala stare i nemoćne u domovima umirovljenika i bolnicama. Svaki tjedan bi ispekla hrpu kolača i posjećivala te ljude, posebno one koji više nisu imali nikoga od svojih. Ona nije dobila nikakve ovozemaljske nagrade za svoja djela ljubavi. Ali je itekako proslavljala Božje ime i donosila radost i nadu tim ljudima koji su bili na zalasku svog života. To je ono kad Isus kaže da ako proroku učinimo djelo ljubavi da ćemo dobiti proročku plaću ili kad učinimo i najmanje dobro djelo da smo onda to Isusu učinili. Ako se zamislimo nad ovim Isusovim tvrdnjama vjerujem da nam ubuduće neće biti teško služiti te će biti manje izgovora glede tog dara.

Isus nas poziva na ustrajno služenje, iz dan u dan. Tek tada služenje postaje duhovna disciplina. Ponekad ljudi neće primijetiti da smo pomogli, ponekad nam ljudi neće zahvaliti, ponekad će kritizirati naše služenje. No, zato što mi kršćani znamo da kad služimo bližnjima u stvari služimo Isusu, kritike nas neće obeshrabriti već naprotiv – još više ohrabriti da činimo djela ljubavi jer Kristu činimo i Krista proslavljamo. Ako na ovaj način razumijemo služenje kao duhovnu disciplinu uvidjet ćemo kako je služenje stup naviještanja evanđelja. A služiti može svatko.

Mladen Dominić

Čitanje Božje riječi

Koliko puta ste čuli da netko kaže (ili ste to možda bili upravo vi): „Od sutra počinjem čitati Bibliju.” Milijuni kršćana širom svijeta svakoga dana donose ovakvu odluku koja podsjeća na odluke studenata da će od sutra učiti ili ljudi koji odlučuju da će od sutra prestati pušiti. I tako iz dana u dan. Ova je odluka posebno aktualna krajem prosinca kada donosimo novogodišnje odluke među kojima se pronađe i ta da ćemo pročitati Bibliju od korica do korica.

Ali razmislimo prvo zbog čega je dobro čitati Bibliju svakoga dana kao dio duhovne discipline?Ako smo kršćani, ako vjerujemo da je Biblija riječ Božja, onda bismo trebali biti gladni i žedni te riječi. Većina nas barem tri puta dnevno ima potrebu za tjelesnom hranom. Ako nemamo potrebu za duhovnom hranom, onda je to već znak duhovne bolesti kao što je i nedostatak apetita i potrebe za jelom također česti znak pojedinih bolesti. Evanđelist Matej nam poručuje: „Nijedan čovjek ne može živjeti samo o kruhu, nego o svakoj riječi koja izlazi iz usta Božjih.” (Mt 4:4) Zbog toga je potrebno barem jednom dnevno nahraniti se Božjom riječju. Trebamo čitati i proučavati Bibliju zato što je u potpunosti pouzdana, cjelovita i nepromjenjiva.

Najveći broj kršćana odustaje od odluke o redovnom čitanju Svetog pisma već nakon Postanka ili, u najboljem slučaju, Knjige Izlaska... Zbog čega je tome tako? Mi kršćani vjerujemo da je Sveto pismo od Boga nadahnuto i da je Božja riječ. Apostol Pavao u 2. Timoteju 3:16 kaže: „Svako je Pismo od Boga nadahnuto i korisno za poučavanje, za upozoravanje na grijeh, za ispravljanje pogrešaka i za pouku o tome kako ispravno živjeti.” Upravo je to razlog zbog čega se Božji i čovjekov neprijatelj, Sotona, toliko trudi da kršćani koji donose odluku da će svakoga dana imati zajedništvo s Bogom kroz čitanje Njegove riječi – odustaju. Kako onda biti ustrajan u čitanju Božje riječi svaki dan?

Prva i osnovna stvar je da izaberete biblijski prijevod koji vam odgovara. Stariji nerijetko vole neke starije – tradicionalne prijevode, dok su mladi najčešće skloniji suvremenijim. Neki pak vole kombinirati i uspoređivati različite prijevode.

Druga stvar je da izdvojite vrijeme. Jedan od razloga zašto često odustaju od čitanja (posebno mladi vjernici) jest što slušaju starije koji kažu da se Biblija čita ujutro. Ljudi tada često odustanu jer onih „samo još pet minuta u krevetu” budu jači od želje za druženje s Biblijom. Kao mladi kršćanin ustajao sam u cik zore kako bih prije posla čitao Bibliju, no borio sam se sa svojim kapcima da ostanem budan. Takvo čitanje ne daje rezultate. Legalistički bih pročitao zadani biblijski tekst za taj dan, ali nakon pet minuta sve bih zaboravio. I dan danas, kao netko tko je „noćna ptica”, najveći blagoslov imam od čitanja Pisma uvečer prije spavanja. Vi pronađite vrijeme koje odgovara vašem ritmu i obvezama kako bi to čitanje ispunilo svoju svrhu.

Treća stvar odnosi se na to da si ne zadate preveliki zalogaj u čitanju Pisma. Ako ste početnik, predlažem vam da čitate dva poglavlja Novoga zavjeta dnevno od ponedjeljka do petka. Na taj način pročitat ćete 260 poglavlja Novoga zavjeta za šest mjeseci, a tijekom vikenda imat ćete šansu nadoknaditi propušteno ako vas obiteljske ili obveze na poslu, školi ili fakultetu spriječe i preskočite neki dan čitanja. Kasnije ćete vjerojatno povećavati količinu biblijskog teksta koji ćete čitati. Već dvije-tri godine Obiteljski list objavljuje raspored čitanja Svetoga pisma koji će vam pomoći da pročitate Bibliju tijekom jedne kalendarske godine. Pored tog rasporeda, postoje i brojni kronološki i tomu slični rasporedi koji će vam razbiti monotoniju i automatizam čitanja Pisma, a opet vas voditi.

Kao što nije dobro jesti stojeći, potrebno je pronaći i mjesto za čitanje Božje riječi. Svi se mi razlikujemo. Netko voli čitati u krevetu, netko za radnim ili kuhinjskim stolom, u vrtu, na terasi... Ja sam svoj Novi zavjet prvi put pročitao u autobusu od kuće do škole. „Pobožno” sam se potrudio uletjeti u autobus, pronaći neko slobodno mjesto i nisam ustajao ni za živu glavu nikome do stanice gdje sam izlazio za školu. U povratku već nisam bio te sreće da sam mogao uhvatiti slobodno mjesto. Taj Novi zavjet i dan danas čuvam, a oblik mu se promijenio i odgovara zadnjem džepu na mojim trapericama.

Dragi čitaoče, moja je želja i molitva da ako to još ne činiš, čitanje Biblije postane dio tvog duhovnog života i duhovne discipline. Ako se bojiš da ćeš odustati, preporučam ti da pronađeš još nekoga s kim ćeš čitati Sveto pismo kako biste se ohrabrivali da nastavite ako posustanete.

Draško Đenović

KONTAKT INFORMACIJE - HRISTOVA CRKVA KARABURMA

Vojvode Micka Krstića 1G
lok.1 (Dunavske terase)
11060 Beograd, Srbija

Mb: +381 60 396 33 11

Email: djenovic@gmail.com

Post

Post se može smatrati jednom od glavnih duhovnih potreba svakog kršćanina. Taj čin proizlazi iz srca i uma, potaknut ljubavlju Božjom – kad osoba, osobe ili zajednica osjeća potrebu i čežnju za dubljim odnosom sa svojim nebeskim Ocem. Postom se iskazuje potpuna ovisnost o Bogu, vjerujući da će Bog uvijek po svome obećanju djelovati i intervenirati u našem životu.

Post nije nešto čime Boga zadužujemo ili prisiljavamo, niti je čin iskupljenja, već je izraz i stav našeg srca u različitim situacijama. Kada smo u žalosti, tim činom iskazujemo i priznajemo da nas jedino Bog može utješiti, u situacijama kada trebamo donijeti važnu odluku koja će biti ugodna Bogu, a nama na blagoslov... Vjerom i postom uz molitvu dolazimo Bogu tražeći i vjerujući da će se On proslaviti u situaciji — bilo da ishod bude dobar ili loš za nas.

U knjizi proroka Izaije 58:4-7 opisano je kako Duh Božji po proroku opominje narod. Njihov post nije ono što Bog želi, njihovo odricanje i mučenje duše nije mu ugodno. Bog izričito govori što mu je ugodno. Čitajući od šestog stiha zapažamo ono što je Bogu ugodno: odreći se opačine, osloboditi ljude prevelikih nameta, ne opterećivati slabe i nejake, dijeliti svoj kruh s gladnima... Jednostavno rečeno – ljubiti Boga i bližnjega svoga. To je neodvojivo, ako ne ljubimo bližnjega svoga, pisano je, tada ne ljubimo ni Boga. Uzalud je bilo kakvo odricanje ako je bez ljubavi.

U drugoj knjizi Samuela, čitamo o događaju kada je David pao u grijeh uzevši Urijinu ženu Batšebu, a da bi prikrio grijeh, smjestio je Uriji da pogine u boju. Iako se David pokajao u svome srcu, Bog je po proroku Natanu izrekao oštar ukor. Budući da je trebalo umrijeti dijete koje mu je rodila Batšeba, David je u postu i molitvi tražio spas za dijete, ali Bog nije promijenio svoju odluku ukora. Iz ovog primjera možemo zaključiti da se postom Boga ne može prisiliti na nešto. Davidov post i molitva bili su izraz priznanja grijeha i iskrenog kajanja. David je istinski bio žalostan zbog počinjenoga grijeha. Bog je, s druge strane, oduvijek poznavao Davidovo srce i zbog toga je David zauvijek ostao u Božjoj ljubavi i milosti.

Nadalje, u knjizi Estere čitamo o događaju kada je Naaman naumio uništiti židovski narod. Tada je srce naroda bilo ožalošćeno te su krenuli u post vjerujući da će milostivi Bog intervenirati i oprostiti im prijestupe zbog kojih su se našli u ropstvu. Bog je iskazao svoju milost i zaštitio svoj narod upotrijebivši Esteru koja je svoj život izložila i predala za narod, za svoje bližnje. To je bio čin ljubavi prema Bogu, ali i svojim bližnjima, što je ugodno Bogu. Njenu odluku narod je popratio trodnevnim postom kao znak da jedino Bog može tu situaciju izvesti na dobro, što je milostivi Bog i učinio.

Što Novi zavjet govori o postu? Isus Krist poučava o svemu pa tako i o postu. U Evanđelju po Mateju 6:16, Isus napominje da kada postimo, ne budemo kao licemjeri koji skreću pažnju na sebe. Post ne služi da bismo se mi prikazivali kao veliki vjernici i na taj način stjecali popularnost u očima pojedinaca. U Evanđelju po Marku 2:18-20 čitamo kako su Ivanovi učenici i farizeji postili i pitali Isusa zašto Njegovi učenici ne poste. Isus je upotrijebio jednu proročku sliku kao odgovor na njihovo pitanje. Naveo je svadbu i ženika te im rekao da dok je ženik sa svatovima, svatovi ne mogu postiti. U toj usporedbi Isus Krist govorio je o sebi i crkvi, ali oni u to vrijeme zasigurno to nisu mogli razumjeti. On je ženik koji je otišao, a Njegovi učenici onoga i današnjeg vremena su svatovi, s jedne strane ožalošćeni Njegovom fizičkom odsutnošću, a s druge strane radosni u iščekivanju Njegova ponovnog dolaska. Isus naglašava da će se to stanje srca Crkve iskazivati i kroz post.

U Djelima apostolskim 13:2-3 čitamo o tome kako se očitovalo djelovanje Duha Svetoga dok su učenici molili i postili. Duh Sveti uputio je apostole kako i koga da odrede za određenu službu. Završni dio teksta primjer je našeg Gospodina Isusa Krista s kojim sve počinje i završava. Evanđelje po Mateju 4:1-11 opisuje događaj u kojem je Isus Krist u pustinji postio četrdeset dana i pobijedio svaku sotonsku kušnju. Isus je tim postom potvrdio svoju spremnost ispunjavanja Božje volje, volje svoga Oca, za spasenje ljudi i na taj način iskazao božansku ljubav Boga Oca i Sina u zajedništvu Duha Svetoga. O, čovječe, zar možeš zatvoriti svoje srce pred tolikom ljubavlju? Gdje ste Vi u svemu tome? Postite li? Postite li sa svojom zajednicom?

Đuro Pejkanović

Tko se brine?

Svijet zahvaćen pandemijom i dalje je u velikom grču. Većina svjetskih vlada i gotovo svi zdravstveni djelatnici čine sve kako bi se sačuvali životi. Poduzimaju se nadljudski napori, zaustavlja se ekonomija, zabranjuje se kretanje, druženje i posjećivanje, škole su zatvorene, ljudi su bez posla, nasilje u obitelji se povećalo, mediji stalno upozoravaju o rizicima zaraze – a sve da se sačuva ljudski život i da se ne preopteretи zdravstveni sustav. S druge pak strane, te iste vlade i neki zdravstveni djelatnici čine SVE da se uništi život – da se usmrti osoba. Izdvajaju se novčana sredstva za zdravstveni sustav – dodatni kapaciteti i osoblje, izglasavaju se zakoni kako bi usmrćivanje bilo legalno, a mediji ne da upozoravaju na tu strahotu već to isto propagiraju. Je li to istina ili pišem o nekom morbidnom naučno fantastičnom filmu? Nažalost, to je naša svakodnevica. Samo se u Hrvatskoj svakog dana izvrši u prosjeku sedam pobačaja što na godinu iznosi 2500. Dakle, u protekle četiri godine kao da su nestali gradovi poput Daruvara, Knina ili Rovinja. I nitko o tome ne piše ili govori. Nešto slično prorok Izaija je prorokovao za Isusa: „Silom ga se i sudom riješiše; tko se brine za njegovu sudbinu?" Tko se brine za sudbinu tih malenih? A kad se netko i usudi o tome progovoriti onda se odmah govori o ljudskim pravima, ali na uštrb ljudskih prava nerođenih. Svaki normalan roditelj je zadivljen rođenjem djeteta te njegovim rastom i razvojem. To je jedna od najvećih radosti koje je Boga namijenio ljudskome rodu. A onda netko to uskraćuje i sve po zakonu. Tako imamo apsurd da se s jedne strane ti neki bore za svaki ljudski život, s druge strane čine sve da se ljudski život uništi. Što će ti ljudi reći na Božjem sudu? Biblija na jednom mjestu kaže da je strašno pasti u ruke živoga Boga.

KONTAKT INFORMACIJE - KRISTOVA CRKVA RIJEKA

Dr. F. Kresnika 31
51000 Rijeka

Mb: 098 900 54 47

Email:
kristova.crkva.rijeka@gmail.com

Sedmi dan odmora

Gledao sam svoje dvorište u kojem je svaki kvadratni metar bio ispunjen građevinskim materijalom, skelama i alatom. Bio je vikend i radnici su bili slobodni. Vikend je vrijeme kada se ljudi opuštaju od napornog radnog tjedna, ali ja sam proživljavao stres jer se ništa nije radilo. Umjesto odmora, imao sam nemir u sebi – kada će završiti gradnja. Iako je sve išlo po planu, nesmiljeni ritam redovitog posla i dodatnog posla oko gradnje kuće me 'navinuo' na 'visoke okretaje'. Kada bi se taj ubrzani radni tempo zaustavljao, prolazio bih istu krizu skoro svakog vikenda kada se nije radilo.

Odakle su taj nemir i stres došli?! Što se to događa u meni, pitao sam se. Mnogi od nas mogu se izgubiti u vremenu i prostoru. Posao, obveze, obitelj, prijatelji, hobiji koji nas toliko obuzmu da kada se zaustavimo, osjećamo kao da nešto nije u redu s nama. Uvijek je tu još neki poslić prije spavanja za dovršiti, TV emisija za pogledati, e-mail ili poruka za odgovoriti, neka igrica za odigrati i liježemo u krevet umornih očiju, a umova prepunih informacija i vanjskih podražaja. Mediji nam se neprestano nameću i lako je smetnuti s uma ono što je bitno u životu.

Kada dozvolimo pretjeranoj aktivnosti da vlada našim životima, osuđeni smo na činjenje loših izbora koji postaju loše navike. A loše navike postaju ozbiljni zdravstveni problemi. Npr. nedostatak redovitog spavanja povezan je s padom imuniteta, povećanjem tjelesne težine, kardiovaskularnim bolestima, poremećajem lučenja hormona, lošim funkcioniranjem rada mozga, depresijom i anksioznošću, pa čak i smanjenom plodnosti. Ipak, Bog nas je stvorio da se redovito odmaramo, a ljudi se tome protive kofeinom, medikamentima, motivacijom za uspjeh u bilo čemu što nam daje lažnu vrijednost.

Svi ti zdravstveni problemi samo su simptomi kojima treba pronaći uzrok kao i kod svakog problema. Uzrok je duhovne prirode koji se onda isto tako očituje i u materijalnoj prirodi. U Poslanici Hebrejima 4:9-11 piše: „Dakle, ipak ostaje sedmi dan počinka za Božje ljude. Tko god dođe k Bogu da se odmori, odmara se od svojih djela, baš kao što se Bog odmara od svojih. Zato, trudimo se da uđemo u taj počinak i da nitko od nas ne propadne slijedeći primjer onih koji su bili neposlušni Bogu." Božji ljudi oponašaju Boga, pa čak i onda kada se On odmara.

Kako to da Bogu treba odmor? Zar ne piše u Izaiji 40:28: „Zar ne znate? Zar niste čuli? Bog je vječan Bog, stvorio je krajeve zemlje. Ne umara se i ne malakše." U Postanku 2:2-3 piše: „Do sedmog je dana Bog završio svoj rad pa je tog dana mirovao. Zato je Bog blagoslovio sedmi dan i odredio ga posebnim i svetim jer je sedmog dana počinuo od svih svojih djela stvaranja." Hebrejska riječ za počinuti je šabat, što znači stati, prestati ili odustati od neke aktivnosti. Korijen riječi ima značenje puštanja nečega što se čvrsto držalo. Bog je prekinuo svoj rad jer ga je dovršio. Šest puta se spominje nakon svakog dana stvaranja: „I Bog je vidio da je dobro", a nakon šestog dana Bog je pogledao i vidio da je veoma dobro (Post 1:31). Posao je za Boga bio dovršen.

Čovjek je stvoren šestoga dana. Kineski propovjednik, Watchman Nee, primijetio je da dok je Bog već radio šest dana, čovjekov prvi dan je bio Bogu sedmi dan. Čovjek je počeo svoj život sedmoga dana, zatekavši se tako u stanju dovršenosti ili potpunosti života. Ništa mu nije nedostajalo. Zato je sedmi dan poseban dan kojeg je Bog posvetio. Zar ne bi takav trebao biti kršćanski život?! Ali, priča o ljudima krenula je krivim putem vrlo brzo nakon stvaranja. Ljudi su se okrenuli od Boga i postupili po svome. Uspostavili su svoj red koji je postao nered. Zato danas čovjek mora uz težak rad prehranjivati sebe. Zar ne bi više postigli i bili bliže Bogu kada bi opet sedmi dan uzeli kao svoj prvi i najvažniji dan umjesto kao posljednji?

Sedmi dan je postao Božja zapovijed za naše dobro.Kad su Izraelci izašli iz Egipta, Bog im je dao manu s neba. Trebali su je sakupljati svakoga jutra koliko im je dovoljno, ni previše, ni premalo. Tako su sakupljali šest dana. Ali, neki su sakupljali više nego im je trebalo i to im se ucrvalo i usmrdjelo sutradan. Kad su šesti dan sakupili dvostruko jer sedmi dan nije bilo mane, tada se nije usmrdjelo niti ucrvalo. Bog ih je poučavao poput djece da mu vjeruju i budu poslušni. Isto tako je i s nama. Moramo učiti živjeti u vjeri i poslušnosti i prestati misliti da nam je bolje osloniti se na vlastite snage i raditi svih sedam dana umjesto da barem jedan dan u potpunosti prepustimo Bogu.

Kao što je Isus rekao: „Dođite k meni svi koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas obnoviti. Uzmite moj jaram na sebe i učite od mene, jer ja sam krotkog i poniznog srca, pronaći ćete odmor svojim dušama. Jer jaram koji vam nudim lagan je i teret koji je od mene lako vam je nositi." (Mt 11:28-30) Iako je jaram težak, s Isusom ga je lako nositi jer se živi u skladu s Božjom voljom.

Naposljetku, ne smijemo izostaviti još jednu dimenziju sedmog dana odmora, a to su odnosi - odnos s Bogom i odnos s bližnjima. Sedmi dan odmora upravo je to – ponovno uspostavljanje prekinutog odnosa Boga i čovjeka u kojem se čovjek vraća Bogu, ne samo fizički i psihički, nego duhovno. Max Lucado, kršćanski spisatelj to je zanimljivo istaknuo: „Kada se nađeš u svojim posljednjim danima života, što ćeš željeti? Hoćeš li zagrliti svoju diplomu? Ili ćeš sjesti u svoj auto? Ili ćeš naći utjehu u čitanju financijskog izvještaja svog bankovnog računa? Naravno da ne. Ono što će vrijediti jesu ljudi. Ako će ti odnosi biti najvrjedniji tada, zar nisu već sada?"

Sedmi dan odmora je više od odmora samo za tijelo. On je odmor za našu dušu. Nama je potreban odmor od tjeskoba i mukotrpnog rada, koji su zapravo izgovor za vlastito opravdavanje kako bismo dostigli status i reputaciju koju mislimo da zaslužujemo. Odreći se pretjeranog rada i posvetiti se Bogu znači staviti pouzdanje u Kristovo djelo spasenja koje je dovršeno na križu. Život nije serija rokova koje moramo ispuniti. Život nisu rekordi koje moramo oboriti. Život je nešto što nam je Bog dao kako bismo se vratili k Njemu i našli vječni odmor. Tada će sve biti veoma dobro.

Mislav Ilić

KONTAKT INFORMACIJE - KRISTOVA CRKVA KUŠLANOVA

Kušlanova 21
10000 Zagreb

Mb: 091 554 35 74
Tel: 01 2323 327

kristovacrkvazagreb.hr
info@kristovacrkvazagreb.hr

Kristova Crkva Valjevo

Crkva u vrijeme pandemije

„Ne propuštajmo dolaziti na zajedničke sastanke, kao što neki običavaju činiti, već ohrabrujmo jedni druge. Ovo činite sve više kako vidite da se približava Gospodinov dan.” (Heb 10:25)

Kršćani (oni koji slijede Krista) – zovemo li se još uvijek tako? O kojem Bogu čuda, oproštenja i spasonosne ljubavi ćemo govoriti ljudima poslije COVID-19 krize? Hoće li će se onda razdijeliti Crveno more, pasti Jerihon, probuditi „Ilijin” Bog, gubavi ozdraviti, Božja propovijedana riječ ostvariti? Možemo li vjerom svjedočiti i u ovom vremenu Božjeg poziva? Netko mi je rekao neki dan: „Otvorena crkva u vrijeme koronavirusa je iskušavanje Boga.” U tom iskušavanju apostoli su odlazili radosno u vječnost blaženstva, kršćanska Crkva je progonjena, obitelji odvođene na stratišta, dodirivali su i brinuli se o gubavima i nisu napuštali svoje zajednice. Biti Isusovim svjedokom znači ići i učiniti druge učenicima evanđelja, ne ostavljajući svoju zajednicu i u vrijeme i u nevrijeme. Kada, ako ne sada?

Čitajući poslanicu Rimljanima i Hebrejima u kontekstu svjetske krize zvane COVID-19 i reagiranje crkava na propisane i nepropisane mjere, prepoznajemo mnoge sličnosti naše i tadašnje reakcije kršćana. Kako onda, tako i danas, kršćani su na svoja iskušenja, koja u povijesti Crkve uopće nisu bila naivna, reagirali dvojako:

1. Pouzdanjem u Boga i Njegovu riječ, ne ostavljajući svoje zajednice i zajedništvo te vjerujući u svoje veliko poslanje ljudima oko sebe. I u tome, za takvo uvjerenje mnogi od njih su položili i svoj život. Dvije velike pandemije pogodile su Rimsko Carstvo 165. i 251. godine. Pred kraj druge pandemije Dionozije Aleksadrijski u svom je pismu pohvalio braću i sestre iz svoje crkve: „Većina naše braće je pokazala beskrajnu ljubav i odanost, nikada ne štedeći sebe i misleći samo na druge. Bez obzira na opasnost, na sebe su preuzeli brigu za bolesne, brinući se za svaku njihovu potrebu, služeći im u Kristu i zajedno s njima napuštajući ovaj

život u spokojnoj radosti.” (Rodney Stark, Pobjeda kršćanstva, str. 116).

2. Druga grupa kršćana bila je religiozna ljuštura okrenuta samoj sebi i negacija svih duhovnih vrijednosti i kršćanskog svjedočanstva kao temeljnog dokaza Božje prisutnosti, milosti, ljubavi, oproštenja, brige o nama.

Pavao nas podsjeća u Rimljanima 8:18-39 na Božju vjernost i dosljednost u njegovoj ljubavi i planovima za nas upravo u našim nevoljama i iskušenjima koja nas snalaze. Kada, ako ne sada, potrebno je vjerom reći:

V jerujem
I susu
R azapetom
U skrslom
S pasitelju.

Izbori koje donosimo sada odredit će nas ne samo kao socijalno odgovorne i poslušne kršćane, kršćane koji će proživjeti trenutna iskušenja u svojim sterilnim Zoom (ili uživo) zajedništvima, već i kao kršćane koji odlučuju hoće li dozvoliti strahu da koči širenje propovijedane Riječi. U svojoj knjizi Pobjeda kršćanstva, Rodney Stark piše: „Istinska promjena dolazi zbog principa da kršćanska ljubav i milosrđe moraju nadići granice obitelji, pa čak i krug vjernika, i biti iskazani svima onima koji imaju potrebe.” (Stark, Pobjeda kršćanstva, str. 113).

Popis heroja vjere iz Poslanice Hebrejima 11 nije završen! (Vidi Hebrejima 10:32-39). Popis/upis se nastavlja i u ovim danima. Kako pokazujemo, kako objašnjavamo današnje herojstvo vjere, zatvaranje crkava, strah, izolaciju, distanciranje, napuštanje crkvenog zajedništva, podjelu kršćana na cijepljene i necijepljene? Govorimo o zadnjim vremenima i Sudnjem Danu, a djelima šutimo! (Heb 10:23-25). Prorok Izaija proročki piše i za naše vrijeme: „Dijeliti svoj kruh s gladnima, otvoriti svoj dom beskućniku, odijevati one bez odjeće i pomagati rođacima kad treba.” (Iz 58:7). Nažalost, distanca je zatvorila i zarazila mnoge zajednice (Heb 12:15) i zajedništva upravo kada Crkva treba svjedočiti, dati, odgovoriti na iskušenja oko sebe, biti milost i utjeha Gospodnja.

Ne umanjujući realnost i opasnost od COVID-19 i suosjećajući s obiteljima preminulih i bolesnih, to više vjerujem u Božju obećanu pomoć (Heb 4:16). Upravo za ovo naše vrijeme, u pomoć Božje milosti koja neće biti odgovor samo za naše nego i potrebe svijeta (Heb 2:14-15; 1 Iv 2:2). Vjerujem da se mogu pronaći modeli i principi osobne i kolektivne odgovornosti u prevenciji COVID-19 i da Crkva treba biti odraz Kristova poziva, otvorena u svim aspektima svog velikog poslanja. Sam Isus govori: „Dođite k meni svi koji ste umorni, bit ćete moji svjedoci, idite u svijet i učinite sve narode mojim učenicima i ne ostavljajte svoje zajednice. Jer „još malo, još samo malo, i doći će onaj koji treba doći, neće zakasniti.” (Heb 10:37).

Boris Kačarević

KONTAKT INFORMACIJE - KRISTOVA CRKVA VALJEVO

Jakova Nenadovića 68
14000 Valjevo, Srbija

Mb: +381 60 624 67 78

Email:
boris.kacarevic@gmail.com

Kristova Crkva Vukovar

Jesi li na samotnome mjestu u molitvi?

„Kad otpusti narod, uspe se na goru, u samoću, da se moli. Još je i uvečer ondje bio sam.” (Mt 14:23)

Sagledamo li Isusov život onako kako nam to donose evanđelja, zasigurno se zaustavljamo na mjestima gdje je Isus činio čuda i iscjeljivao. Vratio je u život mladića iz grada Naina, sina jedinca majke udovice. Iscijelio je djevojku na umoru, kćer Jaira, predstojnika sinagoge. Tijekom svadbe u Kani Galilejskoj pretvorio je vodu u vino. Na gori, negdje u blizini Galilejskog jezera, pred mnoštvom je izrekao znameniti govor koji je započeo riječima: „Blago siromasima u duhu jer je njihovo kraljevstvo nebesko!” (Mt 5:3) Na jednoj drugoj visokoj gori doživio je preobraženje tijekom kojega mu je lice zasjalo poput Sunca. Očevicima je zasigurno zastajao dah pri svakom od tih nesvakidašnjih događaja. Božji je Sin živio jednim djelatnim životom – ozdravljao je bolesne, pozivao na obraćenje i jedan novi, dublji i smisleniji odnos prema Bogu. Ipak, dok u evanđeljima slijedimo sva ta nadnaravna zbivanja i Isusove značajne pouke, lako možemo zanemariti jednu drugu potankost – Isus se povlačio na samotna mjesta da moli. U Matejevu evanđelju čitamo: „Kad otpusti narod, uspe se na goru, u samoću, da se moli. Još je i u uvečer ondje bio sam.” (Mt 14:23) Isus se nije uspinjao samo na goru kako bi održao znamenite govore ili doživio nadnaravno preobraženje. Uspinjao se na goru da bi bio sam sa svojim nebeskim Ocem.

Na samome početku Markova evanđelja piše: „Rano ujutro, dok je još bio mrak, iziđe te ode na samotno mjesto, i tu je molio.” (Mk 1:35) Isus je tražio samotna mjesta kako bi se u potpunosti mogao usredotočiti na nebeskog Oca. Lukino evanđelje također to potvrđuje. I tamo piše da se Isus povlačio na samotna mjesta da moli. „U to vrijeme ode Isus na goru da moli. Tu provede cijelu noć moleći Boga.” (Lk 6:12) Onoj vidljivoj i lako uočljivoj Isusovoj službi prethodili su mnogi trenuci provedeni u odvojenosti od ljudi, ali u nazočnosti nevidljivog Boga. Pozivam te stoga na molitvu, dragocjena dušo. Ne da se trajno odvojiš od ovoga svijeta niti da se uspeš na goru s koje nećeš sići. Pozivam te da iskoristiš okolnosti svakodnevnog življenja kako bi se, kad god ti je moguće, na trenutak našla nasamo s Bogom.

Dok sam živio u Zagrebu, svako sam jutro, bilo ljeto bila zima, pješke odlazio na posao. Trebalo mi je sat vremena od stana do ureda. Tramvaji su prolazili pored mene i mogao sam samo uskočiti i brzo stići na posao. Ali nisam! Nije mi smetao ni snijeg ni kiša koja bi se spuštala s neba – odlučio sam pješačiti. Sjećam se da su mi neki poznanici govorili kako me često vide iz tramvaja. A što je još zanimljivije, sasvim nepoznati ljudi znali bi mi na Dolcu reći: „Gdje ste? Neko vas vrijeme nisam vidio iz tramvaja.” Moja jurenja ulicama grada za mene nisu bila tek šetnja. Taj je sat bio najbolji dio dana kad sam bio nasamo s Bogom – u molitvi. Moje bi srce govorilo Gospodinu što ga tišti i što ga raduje, dijelio bih s Njim svoje tjeskobe i želje. Vapio bih i izlijevao dušu pred Njim u nadi i pouzdanju da će mi pružiti ruku i pomoći pred nadolazećim životnim izazovima. „Molitva ima dugu ruku, ona može doseći putove k nebu”, rekao je netko. Stoga mi je stalo reći svome Stvoritelju i Spasitelju o čemu razmišljam te dobiti od Njega odgovor. On me savršeno poznaje, poznat mu je i moj djelokrug kretanja, vidi nadaleko i po Duhu Svetome zna moje lutanje usmjeriti k pravome putu.

Dok se budim, kao da mi govori: „Započni svaki novi dan sa željom da me u njemu nalaziš. Ja sam pripremio sve što ti je potrebno za današnji dan, još dok si ti bio u krevetu. Planski sam postavio skrivene dragocjenosti na tvoj današnji put. Neke od njih su kušnje, zamišljene tako da te oslobode od stvari kojima te je svijet zarobio. Druge su blagoslovi koji očituju moju prisutnost: sunčev sjaj, cvijeće, ptice, prijateljstva, uslišane molitve. Ja nisam napustio ovaj svijet pokvaren grijehom: još sam uvijek u njemu itekako prisutan. Traži te istinske dragocjenosti dok prolaziš kroz današnji dan. Nalazit ćeš me cijelim putem.” (U tvojoj prisutnosti, Sarah Young)

Pozivam te, dragocjena dušo, da u svoje želje i planove usadiš uzdisaje i jecaje pred nevidljivim Božjim prijestoljem. Kršćanski pisac Torrey u svojoj je knjizi o molitvi ovako zapisao: „Ako u naše molitve stavimo tako malo našeg srca, kako možemo očekivati da u svoj odgovor na naše molitve Bog onda stavi cijelo svoje srce?” Biblija govori o Ani koja je plačući molila da joj Bog podari dijete. Izraelci su vapili Bogu usred ropstva u Egiptu. Psalmist je ovako zborio Bogu: „Gospodine, zorom glas mi već čuješ, zorom ti već lijem molitve

u nadi čekajući." (Ps 5:4) Bog je uslišio te molitelje. Oni su u potpunosti sebe stavili u molitvu i Bog je odgovorio punim srcem. Imajmo na umu i ovo: „Smisao molitve nije da se puno govori, već da se puno ljubi." (Terezija Avilska) No, molitva nije samo tvoj govor Bogu. Ona je osluškivanje i onoga tihoga glasa Duha Svetoga u tebi. Jako volim misao meni nepoznatog autora. On je ovako rekao: „Šutio sam i – Bog je čuo moj glas. Šutio sam i – ja sam čuo Božji glas." Neki kršćani takav način molitve nazivaju kršćanskom meditacijom. U tišini razgovarati s Bogom... Postoje razne svjetovne metode meditacije koje negiraju Boga ili se meditira s lažnim bogovima. Što će nam savjet od lažnog boga? Kako li će nas lažni bog voditi kroz život i blagosloviti?

Prije desetak godina moja supruga Renata i ja imali smo prilike posjetiti naše drage prijatelje u San Antoniju u Teksasu. Tijekom našega kratkog boravka, kao iznimno ljubazni domaćini htjeli su nam pokazati što su više mogli. Pozvali su nas na košarkašku utakmicu poznatih klubova. Do tada sam vrlo rijetko posjećivao sportske priredbe. Volim sport, ali pred televizorom. No, taj se njihov poziv činio vrlo privlačnim i uzbudljivim. Stigli smo u veliku dvoranu. Sve je izgledalo svečano i živahno. Na parketu su bile dvije svjetski vrlo poznate košarkaške momčadi. Blistao sam od radosti. „O, Gospodine, hvala ti", razmišljao sam uzbuđeno. „Kad se vratim u Zagreb", mislio sam, „moći ću prijateljima i rođacima ispričati kako sam gledao nadaleko slavne košarkaše San Antonio Spursa i Chicago Bullsa! Kako ću se lijepo moći hvaliti gdje sam bio i što sam radio!" Počinje utakmica. Gledalište je potpuno ispunjeno. Na terenu košarkaške zvijezde. Strastveni navijači buče, podižu se sa svojih mjesta, plješću! Na trenutak sve se malo stiša pa onda provala zadovoljstva i oduševljenja, ponovno silna buka – pravi urnebes. A tek kako je za vrijeme poluvremena! Televizijske ekipe intervjuiraju igrače. Gledaš i diviš se. Maskota utrčava na teren s nečim nalik na mali top koji izbacuje majice prema navijačima, što izaziva posebno klicanje. Svaki je trenutak savršeno ispunjen, nikako ti ne može biti dosadno. „Kakva divna priredba, kakva divna priredba", ponavljao sam u sebi, „imat ću što pričati kad se vratim kući iz Amerike!"

A onda iznenada, usred toga zanosa, usred sve te buke, duboko u sebi osjetio sam da mi Duh Sveti tiho progovara otprilike ovako: „Evo, vidiš, ljudi ovoga svijeta našli su načine kako se savršeno zabavljati. Ispunili su bukom i zabavom svaki trenutak svoga vremena. A ja tražim nekoga tko će se udaljiti od buke. Tražim nekoga tko će u tišini provesti vrijeme sa mnom." Snažno sam u sebi osjetio Božju poruku. To nikako nije bila poruka protiv odlaska na sportske utakmice. Ni govora, s tim to nije imalo veze. Bila je to poruka koliko Bog čezne za tišinom u našem srcu kako bismo čuli tihi glas Svetoga Duha.

U Mudrim izrekama piše: „Prepusti Gospodinu svoja djela, i tvoje će se namisli ostvariti." (Izr 16:3) Tvoja molitva Bogu, osluškivanje tihoga glasa Duha Svetoga u srcu, upravo je pravi način kako svoja djela staviti u Božje ruke i prepustiti mu vodstvo k ostvarenju cilja. Naš je Gospodin Isus upravo to činio – prepuštao je svome nebeskom Ocu vodstvo u svakoj prilici. U Ivanovu evanđelju zapisane su sljedeće riječi: „Ja nisam govorio sam od sebe, nego mi je Otac, koji me posla, zapovjedio što da reknem i što da navijestim... Prema tome, što ja govorim, govorim onako kako je meni Otac govorio." (Iv 12:49, 50b) Isusova vidljiva služba bila je plod njegovih molitava, zajedništva s Bogom Ocem i nevidljivog djelovanja u pozadini. On – Sin Božji – u potpunosti se prepuštao vodstvu svoga Oca. Stoga je u potpunosti mogao ispuniti svoj zemaljski zadatak.

Dragocjena dušo, pozivam te da se prepustiš Božjem nevidljivom utjecaju. Prepusti mu da radi na tvojoj duši te dopusti da sva tvoja vanjska djela budu izraz tvojega unutarnjeg odnosa s Bogom. Veži svoje srce uz Gospodina Isusa. U Ivanovu evanđelju Isus je rekao još i ovo: „A Branitelj, Duh Sveti, kojega će Otac poslati zbog mene, naučit će vas sve i sjetiti vas svega što vam rekoh." (Iv 14:26) Čitaj sve što je Isus govorio i činio jer Duh Sveti želi utisnuti u tvoju dušu njegove riječi i pouke. Jedan mi je prijatelj ispričao priču o propovjedniku koji se silno zamarao ne bi li Božju riječ donio na mnoga mjesta. Nije mu išlo pa je udvostručio svoje napore. Na kraju napora razbolio se i završio u bolnici. Tada je osjetio da mu Duh Sveti govori: „Ti budi u bolnici na liječenju tako da konačno ja počnem raditi umjesto tebe. Bit će više uspjeha." Stoga, dragi prijatelju, pomoli se kako bi Bog već sada mogao raditi kroz tebe.

Vlado Pšenko

„Prepusti Gospodinu svoja djela, i tvoje će se namisli ostvariti."

Izr 16:3

Događaji iz zajednice

Crkva u Vukovaru sastaje se nedjeljom u 10 sati na bogoslužju. Prije bogoslužja imamo molitveni sastanak i proučavanje Biblije.

Naši nedavni gosti propovjednici bili su brat Josip Udvardi iz Cerne i Oliver Mišić iz Osijeka. Josip je mnoge u Cerni i okolici blagoslovio podjelom knjiga „Božji šapat u Dolini blagoslova", Novog zavjeta te druge kršćanske literature. Govorio je o iskustvu hoda s Bogom. Kao vrstan poljoprivrednik, htio je kupiti što više zemlje i obrađivati je. Ali Duh Sveti mu je prišapnuo: „Nisam te pozvao da svoje bogatstvo crpiš iz rada na poljoprivredi, već da naviještaš moju riječ." Odustao je od kupnje zemlje i posvetio se evangelizaciji.

Oliver je slušao radijske emisije „Dolina blagoslova" još 2006. godine. Tada je živio u svom rodnom kraju – Kiseljaku pokraj Tuzle – i slušao TWR i Hrvatski radio Vukovar. Emisije su ostavile dubok dojam na njega. Iduće je godine upoznao i autora ovih emisija te sam otpočeo njihovu promociju. Danas živi u Osijeku.

Knjigu „Božji šapat iz Doline blagoslova" i dalje šaljemo besplatno i bez obveze. Donosimo Vam i dva novija dojma:
„Najiskrenije se zahvaljujem na izuzetno vrijednom daru. Vi pišete o tako velikim stvarima na jednostavan i pristupačan način. Ja sam sadržaj doživjela veoma emotivno i mnoge sam dijelove čitala kroz suze, ali nisam osjećala tugu, već smirenost i spokoj." (Karolina P.)

„Naručila sam i dobila vašu knjigu. Već je znam napamet. Čuvam je kao dragog Boga. Hvala od srca na tako divnim izlaganjima, koja su neprocjenjiva." (Mirjana B.)

KONTAKT INFORMACIJE - KRISTOVA CRKVA VUKOVAR

Teslina 4, 32000 Vukovar | Mb: 091 253 43 04 | kristova-crkva-vukovar.hr

Slavljenje

Pod pojmom slavljenje najčešće sa podrazumijeva davanje hvale i slave Bogu kroz glazbu na bogoslužju. Kroz povijest, glazba je u kršćanstvu zauzimala izuzetno značajno mjesto. Već u Novom zavjetu čitamo da su kršćani pjevali Bogu psalmima i nadahnutim pjesmama, što se u stvari zadržalo sve do danas. Prvi poznati oblik pjevanja javlja se u 4. stoljeću. To su bile tzv. himne koje su sadržavale elemente narodnih napjeva uz naglašenu ritmičku pratnju. Zbog ovakvih vanbiblijskih elemenata papa Grgur I. Veliki (služio kao Papa od 590. do 604. godine) napravio je prvo veliko unificiranje crkvene glazbe, očistivši, kako je on smatrao, nepoćudne crkvene napjeve. One koji su zadovoljavali ondašnje teološke kriterije, kako tekstualne tako i glazbene, uvrstio je u svoju zbirku pod nazivom Antifonarij. Upravo se po njemu crkveno pjevanje sve do 10. stoljeća naziva gregorijansko pjevanje ili koral. Slavljenje glazbom u prvih deset stoljeća crkvene povijesti bilo je jednoglasno, bez harmonijske podloge, siromašno ritmičkim pokretima kao i melodijskim linijama sa strogo određenim intervalskim skokovima. Način izvođenja bio je acapella – što znači bez instrumentalne pratnje.

Instrumentalna glazba u crkvi počela se razvijati između 8. i 13. stoljeća, a razvoj je dodatno usporio početak uporabe kromatskog niza. Glazba u punini doživljava svoj procvat tek pojavom renesanse (14.-16. st.) kada dolazi do značajnog napretka glazbenog izričaja kakvog danas poznajemo. Sve ovo kulminiralo je pojavom baroka u 17. stoljeću i možda najvećeg majstora i glazbenog genija J. S. Bacha, čiji je značajni dio glazbenog opusa prije svega bio posvećen slavljenju Boga. Bach bi na rubove svojih genijalnih partitura pisao Soli Deo Gloria (Neka je slavljen Bog), što nam govori o dubokoj pobožnosti kao i potrebi slavljenja Boga koju je ovaj majstor harmonizacije jasno naglašavao čak i takvim tekstualnim komentarima. Njegova monumentalna djela bila su izvođena npr. na Veliki petak – Muka po Mateju ili za Božić Magnificat, što je tada zahtijevalo sudjelovanje svih raspoloživih glazbenika u gradu Leipzigu. Iz današnje, glazbeničke perspektive, ovo izgleda impozantno. Ali ako ove činjenice sagledamo s aspekta slavljenja, vidimo da je Bach skladao ova djela duhovne tematike na način da u izvedbi tijekom najvećih crkvenih blagdana sudjeluje što veći dio tadašnjeg pobožnog luteranskog puka u Leipzigu. Ova djela duhovne tematike nisu bila pisana da se izvode u koncertnoj formi (kako ih mi danas doživljavamo), već isključivo za potrebe bogoslužja. Ista stvar trebala bi biti i danas u naše moderno vrijeme. Glazba kojom dajemo hvalu i slavu Bogu tijekom bogoslužja ne bi trebala biti izvođena na koncertni način, već bi trebala biti u službi slavljenja Boga gdje bi naglasak trebalo stavljati na Crkvu (zajednicu vjernika) tj. da cijela Crkva bude potaknuta na slavljenje. Bachovo najmonumentalnije djelo, Misa u h-molu, zasigurno je skladano s tom namjerom — kao izraz hvale i slave usmjerene prema Bogu.

Bilo bi dobro da današnji glazbenici koji vode glazbena slavljenja po Crkvama usmjere razumijevanje slavljenja na isti način, a ne da potiču samopromociju glazbenika koji je izvode.

Ponekad se u današnjim „modernim Crkvama" glazba doživljava kao jedan od oblika privlačenja mladih pa se pritom koriste i razna druga pomagala kao npr. svjetlosni efekti. To je dobro i poželjno ako se radi o kršćanskom koncertu. Ali bogoslužje ne smije biti kršćanski koncert, a još manje samopromocija glazbenika koji izvode glazbu. Onda takav način slavljenja na bogoslužju ide u jednom pogrešnom smjeru, a k tome se najčešće koristi samo jedna vrsta glazbenog izričaja (suvremena kršćanska glazba slavljenja), što onda po samoj prirodi ne doprinosi bogatstvu slavljenja Boga kroz razne druge glazbene forme. Tako recimo klasični, tradicionalni ili mesijanski židovski načini slavljenja, koji su osebujni svaki za sebe, u svojim karakterističnim posebnostima itekako doprinose bogatstvu slavljenja. Bez obzira na to sastoji li se naša zajednica samo od mladih, ili samo od starijih, ili od jednih i drugih, glazbeni izričaj na bogoslužju ne bi trebao biti u službi zadovoljavanja mojeg osobnog glazbenog ukusa, već bi trebao potaknuti mene kao pojedinca da slavim Boga iskrena srca najbolje što znam.

Kao što sam već ranije rekao, pod pojmom slavljenje Boga najčešće se razumije slavljenje glazbom u crkvi. No smatram da bismo slavljenje Boga trebali shvaćati u puno širem smislu. Svatko od nas, koji se naziva kršćanskim imenom, trebao bi slaviti Boga svaki dan kroz svoju obitelj, odnose s prijateljima i poznanicima, kroz svoj posao, kao i kroz davanja bilo financijske prirode ili kroz talente koje nam je Bog dao. Na taj način doprinosimo društvu u kojem živimo, istovremeno ga mijenjajući i nesebično svjedočeći Krista po čijem smo milosnom daru na križu spašeni. Ako slavljenje Boga sagledavamo na ovakav široki način, koliko uzvišeniji smisao dobiva nedjelja ujutro kada se okupljamo da proslavimo Boga, pri čemu svi zajedno u skladu pjevamo i sviramo, dajući Njemu hvalu i slavu koju samo On zaslužuje.

Jurica Lazar, akademski glazbenik – klarinetista

Suci i lopuže

U Bibliji u Starome zavjetu čitamo da je Bog, nakon smrti velikog izraelskog vođe Jošue, počeo podizati svome narodu suce. Zadatak sudaca bio je sličan zadatku kraljeva ondašnjih naroda, iako nisu imali tako velike ovlasti.Njihova služba bila je više volonterska, a djelovanje se ticalo vjerske čistoće te sprovođenje zakona. Suci su vodili narod, usmjeravali ga da žive prema riječi Božjoj, čuvali su narod od lopuža, ubojica, lažova, moralnih izroda tako da su trebali suditi pravedno prema Zakonu, tj. riječi Božjoj. Za vrijeme dobrih sudaca narod je živio u pravdi i spokojno. Za vrijeme loših sudaca izraelski narod su snalazile svekolike nevolje od korupcije do ratova. Kad čitamo te starozavjetne priče stare oko 3000 godina kao da čitamo današnje dnevne novine. Kao da se mi danas nalazimo u vrijeme loših sudaca. Mediji su ovih dana puni izvještaja o korumpiranim sucima u Hrvatskoj. Iako još ne postoji službena optužnica, dokazi koje su mediji objavili su stravični. Oni koji su trebali čuvati narod od lopuža, ubojica i moralnih izopačenika s takvima su se družili, fotografirali i ljetovali što spada u kategoriju mita, odnosno korupcije. Najnovije optužbe govore da je možda bilo i milijunskih iznosa mita... Što je još gore, onda ti neki preko medija drže moralne prodike, probaju opravdati svoje nadasve nemoralne i koruptivne radnje, još se i njima javno hvale, a državno odvjetništvo ignorira javno priznanje kako je netko nekome dao mito, umjesto da podigne novu optužnicu. U Bibliji čitamo da je izraelski narod u vrijeme loših sudaca i loših vladara propadao. Naš narod već dugo stenje i propada. Kad se naši ljudi iseljavaju iz zemlje to nije zato što ne vole Lijepu našu, nego zato što više ne mogu živjeti pod teretom mita, korupcije, loših sudaca i vladara. Gdje je rješenje? Rješenje je u životu po riječi Božjoj – Bibliji te sprovođenju zakona onih koji ih trebaju sprovoditi. Bolje da su zatvori puni nego da je Hrvatska prazna.

Davanje

Kad razmišljamo o davanju kao duhovnoj disciplini, moramo se prisjetiti retka iz knjige proroka Izaije: „Ta sve je moja ruka načinila i sve je moje – riječ je Jahvina." (Iz 66:2)

Dakle, činjenica da živimo, da obitavamo na ovoj kugli zemaljskoj, da udišemo zrak, da imamo životni dah, da smo sposobni raditi i stvarati – sve je to Božji dar tebi i meni. Kad se neki ljudi hvališu da su oni 'sve to stvorili sa svojih deset prstiju', zaboravljaju da je i tih deset prstiju – dar Božji. Naravno, čovjek može koristiti Božje resurse i na grešan način, no to je jedna druga tema. Nadalje, kad osoba shvati da je sve što ima i što jest odraz čiste Boje milosti, dakle, da ništa ne zaslužujemo, onda ta činjenica treba pobuditi u tebi i meni zahvalno srce. A zahvalno srce razmišlja na način kako da uzvrati i zahvali Bogu za sve ono što ima i što jest.

U starozavjetno vrijeme Bog je propisao Izraelcima da to čine na način da odvajaju za Boga desetinu svega što steknu. Ti darovi su se između ostaloga koristili za uzdržavanje svećenika Levita, hrama u Jeruzalemu, kasnije za uzdržavanje sinagoga i rabina te za ispunjavanje drugih propisa Zakona. Dakle, prosječan Izraelac brinuo se svojim desetkom da njegova lokalna sinagoga (danas bi to u našoj kulturi bila lokalna crkva) može normalno djelovati. Sinagoge su bile mjesta gdje su se održavala bogoslužja, ali isto tako i mjesta gdje su se i roditelji i djeca poučavala Božjemu zakonu, a time ujedno i čitanju, pisanju i računanju. Naravno da su se u sinagogi sklapali i poslovi jer je to bilo mjesto sastanaka. Židovi su tako od malena znali čitati i pisati te su bili odgajani u duhu Božje riječi, a to je značilo, između ostaloga, da kad počnu privređivati, trebaju davati desetak u sinagogu. Tako su bili poučeni kako živjeti na 90% prihoda, a ne 100%. Ta praksa poticala je Židove da žive u vjeri da će i 90% biti dovoljno, a da 10% ulažu u sinagogu. Dugoročno, to im se višestruko vraćao. Mogli bismo reći da su na ovaj način Židovi bili poučavani kako živjeti u vjeri s Bogom. S druge strane, život na 90% prihoda poticao ih je na dodatnu štednju. Budući da su iz tjedna u tjedan bili poučavani Božjemu zakonu Bibliji (Starome zavjetu), brinuli su se za vlastitu čistoću života, za svoje brakove, obitelji, radnike na poslu. Ponovno, dugoročno takva je praksa davala puno blagoslova židovskom narodu.

No, bilo je trenutaka u povijesti židovskog naroda kada su zaboravili na odredbe Zakona. Nastupili bi problemi u izraelskoj državi, bivali su napadani od neprijatelja, došle bi bolesti, usjevi ne bi rodili kako treba, stoka se ne bi množila. Tada bi ih Bog preko svojih proroka pozivao k sebi. Ovako opominje Bog svoj narod po starozavjetnom proroku Malahiji:

„Jer ja, Jahve, ne mijenjam se, a vi se, sinovi Jakovljevi, mijenjate bez prestanka! Od vremena svojih otaca odstupate od mojih uredaba i ne čuvate ih. Vratite se meni, i ja ću se vratiti vama – govori Jahve nad vojskama. Pitate: »Kako da se vratimo?« Smije li čovjek prikraćivati Boga? A vi mene prikraćujete. I pitate: »U čemu te prikratismo?« U desetini i u prinosu. Udareni ste prokletstvom jer me prikraćujete vi, sav narod! Donesite čitavu desetinu u riznicu da u mojoj kući bude hrane. Tada me iskušajte – govori Jahve nad vojskama – neću li vam otvoriti ustave nebeske i neću li izliti na vas punom mjerom blagoslov, neću li zbog vas zaprijetiti skakavcu da vam više ne kvari usjeva i da vam ne bude nerodna loza u polju – govori Jahve nad vojskama. Svi će vas narodi tad držati sretnima, jer ćete biti zemlja blaženstva – govori Jahve nad vojskama." (Mal 3:6-12)

Vidimo da je blagostanje židovskog naroda bilo usko povezano sa životom u vjeri. Kad su Židovi počeli škrtariti glede Boga, i blagoslovi su nestajali. U Novome zavjetu postoji još bolji princip. O tome čitamo u Pavlovoj poslanici Crkvi u Korintu:

„Zapamtite: tko škrto sije, škrto će i žeti, a tko obilato sije, obilato će i žeti. Svatko neka da onoliko koliko je u srcu odlučio, ne sa žaljenjem ili prisilno, jer Bog voli one koji daju radosno. Bog može izliti na vas obilje svake milosti da biste uvijek i u svemu imali dovoljno, pa i viška za svako dobro djelo. U Svetom pismu piše: »On obilno daje siromašnima. Njegova dobrota ostaje vjekovima.« On, koji priprema sjeme za sijača i kruh za jelo, pobrinut će se i umnožiti vaše sjeme te povećati žetvu kao plod vaše dobrote. Učinit će vas bogatima u svakom pogledu kako biste u svakoj prilici bili velikodušni. Po nama će vaše darivanje potaknuti ljude na zahvaljivanje Bogu. Jer, vaše sudjelovanje u ovom služenju nije samo zadovoljavanje potreba Božjih ljudi, to je i izraz obilne zahvalnosti Bogu. Vaše je služenje dokaz vaše ljubavi i zbog toga će ljudi slaviti Boga. Slavit će ga zbog vaše poslušnosti Kristovoj Radosnoj vijesti i zbog vaše velikodušnosti pri dijeljenju s njima i sa svim ljudima." (2 Korinćanima 9:6-13)

Dakle, u Novome zavjetu ne postoji više obveza desetka već možemo davati kako smo srcem odlučili. Ima kršćana koji će reći da imaju malu plaću i da ne mogu dati ništa za Crkvu. No, istovremeno imaju pretplatu na dobru mobilnu tarifu ili internetsku televiziju – jer bez toga se danas ne može. Ima kršćana koji daju više od desetka. Znam čovjeka koji je odlučio 90% svojih primanja davati za Božje djelo, a on sa svojom obitelji živi na 10%. Netko bi rekao, pa da, on je bogat i to si može priuštiti. Pitanje je bi li ti postupio isto da si bogat kao ta osoba? Veliki je blagoslov da u skladu s Isusovim naukom sami biramo učinkovitost i količinu blagoslova glede naših davanja.

Zanimljivo je da se neki kršćani igraju skrivača s Bogom, kao u vrijeme proroka Malahije. Recimo, kad su na godišnjem, na službenom putu ili su bolesni, onda je za neke normalno da ono što su srcem odlučili dati za Boga svake nedjelje – ostave za sebe. Zaboravljaju da i onda kada njih nema, Crkva ima svoje potrebe glede poslanja Crkve, a tu su i režije, ljudi u potrebi, djelatnici koji rade... Postoje oni koji su revni u davanju 10% svojih primanja. I tu staju. A zaboravljaju naputke proroka Malahije – 'dajte mi čitavu desetinu'. A pod čitavom desetinom prorok Malahija podrazumijeva tvoje i moje vrijeme, tvoje i moje darove i talente. Ako imaš dar tješenja, a ne koristiš taj dar, kako li će netko biti utješen? Ako nikad nemaš vremena za kavu za svog prijatelja jer gledaš važne TV serije, kakvo je to onda prijateljstvo? Ako svoj dar rječitosti koristiš za ogovaranje, a ne za naviještanje evanđelja, kakav li će blagoslov izaći iz toga?

Bog nas potiče da kad dajemo, da to bude iskrena i radosna srca, a ne sa gunđanjem. A Božje je obećanje da će onda On nas same ponovno blagosloviti, da ćemo mi biti zadovoljni svojim životom te ćemo imati još i viška za neko dobro djelo. To je onda Božji krug blagoslova – Bog nas blagoslivlja da budemo blagoslov kako bismo ponovno bili blagoslovljeni. A plod svega toga je zahvaljivanje, odnosno slavljenje Boga – i kod onoga koji blagoslivlja i kod onog blagoslovljenoga.

Zato je prekrasno načelo proroka Malahije koje se prožima Isusovim naukom. Dajmo čitavu desetinu Bogu – i novaca, i darova, i talenta, i našeg vremena i to kako srcem odlučimo, a sve to neka bude utkano u radost. Kad zbog tvoje i moje čitave desetine spasimo nečiji brak, obitelj, život, prijateljstvo, a nadasve život od vječne propasti, bit će to neizmjerna radost u našim srcima. Ako to postane naš stil života, onda više nećemo razmišljati koliko malo mogu učiniti, već koliko mnogo mogu dati za Njegovo kraljevstvo.

Mladen Dominić

Ne propuštajte svoje sastanke

Ova duhovna disciplina podrazumijeva se sama po sebi. Pisac poslanice Hebrejima ovako o tome piše: „Ne propuštajmo dolaziti na zajedničke sastanke, kao što neki običavaju činiti, već ohrabrujmo jedni druge. Ovo činite sve više kako vidite da se približava Gospodinov dan." (Heb 10:25)

Dakle, na sastancima crkve treba biti redovit. Biblija kaže da su sastanci mjesto ohrabrenja. U stvari, na mnogo mjesta apostol Pavao hrabri prvu Crkvu na vjernost Bogu. Zašto? Jer se i ti i ja često obeshrabrimo u ovome svijetu. Stanje na poslu, u školi, u obitelji, ekonomska situacija u državi, pandemija, politička situacija, korupcija, bolest i smrt. Sve ovo i mnogo toga drugoga nas često opterećuje, obeshrabruje, deprimira, rastužuje, ne daje nam snage za novi dan. Zato je potrebno biti Crkvom kako bismo se lakše nosili s izazovima života. No, znamo da život čini i puno malih radosti koje životu daju posebnu draž. Za nekoga je to miris zime, za drugoga miris proljeća, divljenje planinama, moru, kapi kiše ili pahulji snijega, pogled prema svemiru ili divljenje pčelici koja sakuplja nektar. Za druge je to rođenje djeteta, prvi koraci, prva svjedodžba, prva ljubav, bračni zavjet, nesebična ljubav, požrtvovno pomaganje, vlastita žrtva da bude dobro. Sve ovo i puno drugih dobrih stvari pune naša srca. A što nam vrijedi sve to ako smo sami? Ako nemamo to s kime podijeliti?

Zato bi Crkva trebala biti mjesto gdje iskrena srca možemo podijeliti i svoje tuge i svoje radosti – s ljudima koji nas razumiju, koji nas neće osuđivati i koji neće ogovarati ili klevetati ono što smo podijelili jedni s drugima. Naprotiv suosjećat će s nama, hrabriti nas, usmjeravati i u trenucima naših radosti iskreno će se radovati s nama. Netko je rekao da kad podijelimo tugu s nekim onda tuge ima manje, a kad podijelimo radost s nekim onda radosti ima više.

Sljedeći važan razlog za redovito posjećivanje sastanaka je duhovni rast, tj. rast u kršćanskoj vjeri. Neki se smatraju kršćanima da ne znaju ni Deset zapovjedi, a kamoli da ih vrše. No, nije poanta znati Bibliju napamet. Duhovni rast se sastoji u tome da polako učimo biblijska načela koja nas onda vode kroz život. Evo jednog primjera glede pijenja alkohola. Biblija nas uči da budemo umjereni i u jelu i u pilu – u prvome redu radi našega zdravlja. Isus se volio družiti sa svojim učenicima, a u Kani galilejskoj čak je pretvorio vodu u vino kako bi svatovi bili veseli. Dakle, nije grijeh veseliti se. S druge strane, Biblija nas uči da 'ne budemo dijelom pijanki i razuzdanih gozbi.' Apostol Pavao kaže 'ne opijajte se vinom jer u tome leži propast.' Svjedoci smo, pogotovo za vikend, stravičnih prometnih nesreća uglavnom mladih, gdje je alkohol u većini slučajeva uzrok nesreća. Kada to pročitamo u novinama to je za nas uglavnom još jedna vijest u Crnoj kronici, ali za obitelj koja je izgubila sina ili kćer to je nešto kao noćna mora iz koje se nemoguće probuditi... Da ga samo nisam pustila, da joj samo nisam dao ključeve automobila, misle mnogi unesrećeni roditelji u svojoj agoniji. Vidimo da stroži zakoni i veće kazne za prometne prekršaje ne daju zadovoljavajuće rezultate. Što daje rezultate? Samo je jedno rješenje, a to je da obitelj bude Crkva. U tome se slažu svi teolozi i mnogi sociolozi. Biti Crkva znači pohađati sastanke u živoj Crkvi kao obitelj. U crkvu se ide (svi ukućani) i onda kad treba skuhati nedjelji ručak, i onda kad imate rođendan, i onda kad vam dolaze gosti, čak i na godišnjem odmoru dobro je ići u crkvu. Ako smo kao obitelj Crkva to znači razgovarati s djecom o naučenim načelima u crkvi, primjenjivati naučena načela ne samo u vlastitom domu već i na radnome mjestu, školi, vrtiću, u susjedstvu, na putovanju, u posjeti prijateljima ili rodbini. Kada se tako živi onda naši mladi neće imati potrebe tražiti sreću u alkoholu (ili nekom drugom opijatu), već će popiti (ako baš moraju popiti) čašicu, na recimo nekom obiteljskom slavlju, pazeći na sebe i druge pod budnim okom roditelja, koji isto tako 'jedu i piju umjereno' jer strašno je kad dijete vidi pijanog oca ili pijanu majku. Razmislimo o tome... A kad se tako živi, onda je manje nesreća i nevolja koje prouzrokujemo mi sami, a u obitelji je više radosti i više blagoslova.

Još je jedan razlog za redovito pohađanje crkve, a to je da tada možemo konkretno pomagati onima koji su u potrebi. U velikim humanitarnim akcijama u Hrvatskoj vidjeli smo koliko je ljudsko srce veliko. To je naročito došlo do izražaja nakon potresa na Baniji. No, naša izvješća s terena govore o tome da je teško organizirati darovatelje i primatelje. Tako imate situaciju da ima daleko previše robe, vode, higijenskih maski ili hrane za kuće ljubimce, a neke druge prijeko potrebne stvari nedostaju. Kad se pomaže u Crkvi ili posredstvom Crkve onda se točno zna što je kome potrebno i je li zaista nekome to i to potrebno. Tako kod nas u Crkvi u Varaždinu vrijedi pravilo da nitko od članova Crkve ne smije biti gladan. Ako netko nema za hranu iz nekog razloga, tu je Crkva da priskoči u pomoć. To naročito dolazi do izražaja u vrijeme velikih blagdana.

Ako redovito pohađamo crkvu tada ljudi mogu prepoznati i naše potrebe. Kako će me netko utješiti ako me nema? Kako ću imati bliske prijatelje ako me nema? Zato se kaže da je blagoslov davati i blagoslov je kada možeš primati. A za to je potrebno biti dio Crkve.

I na kraju, slavljenje i zahvaljivanje Bogu kao Crkva izuzetno je važno činiti na redovitoj bazi. Nebeski Otac želi da ga na svakom sastanku Njegova djeca slave! Zašto? Jer je to ugodno Ocu, ali i djeci. Nema ljepšega kad roditelji pozovu na nedjeljni ručak svoju djecu i unuke te zajedno objeduju, vesele se jer su obitelj, dijele međusobno blagoslove, ljubav, usmjeruju se, a ako je potrebno rješavaju i probleme. Jednako tako bi se Crkva trebala radovati svakom sastanku s nebeskim Ocem.

Mladen Dominić

Događaji iz zajednice

Krštenje

Naša je Crkva u svoju zajednicu primila novog brata u Kristu, Mihajla Vidovića. Prvi put susreli smo se s njime kada je njegova unuka krenula na dječje radionice, a sada već duže vrijeme naš Mišo redovito dolazi u crkvu i vrlo je aktivan. U zajednicu je donio mnogo radosti, stoga smo sretni što je odlučio srcem prihvatiti Krista i krstiti se tijekom duhovne obnove u Crikvenici. Želimo mu obilje Božjeg vodstva i blagoslova u novom životu.

KONTAKT INFORMACIJE - KRISTOVA CRKVA VARAŽDIN

Ulica braće Krajanski 14
42000 Varaždin

Tel: 042 311 202
Web: kristova-crkva.hr

Email:
kristova-crkva@vz.htnet.hr

Kristova Crkva Nova nada

Samotno mjesto

„Apostoli se opet okupiše kod Isusa te ga izvjestiše o svemu što su učinili i učili. Tada im reče: »Dođite vi sami napose, na samotno mjesto, te se malo odmorite!« Tu je, naime, tako mnogo ljudi dolazilo i odlazilo da apostoli nisu imali vremena ni za jelo. I krenuše lađicom na samotno mjesto.” (Mk 6:30-32)

Apostoli prilaze Isusu te mu govore o svemu što su učili i učinili. Naime, u stihovima prije vidimo da ih Isus šalje po dvoje da propovijedaju, izgone zle duhove i da mnogi ozdrave. Kad su se vratili i ponovno okupili oko Isusa, nakon što su prošli razne gradove i okolna sela, Isus im savjetuje samotno mjesto za odmor jer i tu gdje su se sad skupili stalno je bila gužva i protok ljudi koji su u potrebama dolazili i odlazili. Svi zajedno, Isus i apostoli, sjednu u lađicu i krenu prema samotnome mjestu. Isus, kad je vidio svoje učenike, uvidio je potrebu za njihovim mirom i kratkim odmorom. Bili su gladni, žedni, prašnjavi, jednom riječju premoreni. Na puno mjesta kroz evanđelja vidimo Isusovu potrebu za odvojenjem, tj. za samotnim mjestom. Ono je za Njega značilo mir i predanje Bogu, svom Ocu u tišini nekakve samoće, samotnog mjesta – gore, brežuljka, vrta. Ono je za Njega značilo komunikaciju, tj. molitvu svom Ocu; nije htio nikakvo drugo ometanje u tom trenutku. Isto tako, On svojim učenicima želi pružiti samoću okrepe i meditiranja, razmišljanja o onome što su prošli, čuli, vidjeli, učinili i učili u Isusovo ime.

U brzini svakodnevnog življenja, stalnih rutiniranih obveza – zastanimo, pronađimo taj samotni kutak za odmor u Gospodinu. Kažem odmor u Gospodinu jer ako On nije prisutan, tada je naš samotni kutak samo fizički odmor i razonoda u nečemu drugome što u konačnici neće dati učinak kako je to naš Isus prakticirao. On nam poručuje da dođemo k Njemu i On će nam dati odmor. Mnogi kršćani izlaz iz svog stalnog turbo-brzog življenja i obveza vide u nekakvom odmoru, nekakvom bijegu negdje na otprilike par dana. Tu nema ništa pogrešno, ali nemoj se odmarati od Gospodina Isusa i Njegove Riječi. Nemoj otići na odmor, a da Isus ostane u hodniku tvoje kuće. On želi biti prisutan i u tvojoj promjeni okoline, On želi biti prisutan u tvom odmoru, razonodi i svemu drugome. On želi čast i slavu i tvoj odnos s Njim u tom samotnome mjestu ili tvom zasluženome odmoru. Isus nije poslao svoje učenike same, već je i On bio prisutan u lađici na putu za samotno mjesto. Čitajući dalje, vidimo da ovoga puta nisu uspjeli provesti vrijeme sami s Isusom jer je narod preduhitrio njihovu putanju, ali ideja o samotnom mjestu i značenje koje mu sam Krist daje zaokupila mi je misli.

Potrebno nam je to usamljeno mjesto na dnevnoj bazi gdje ćemo moći pročitati omiljeni stih ili poglavlje Svetoga pisma, meditirati i razgovarati s Bogom, otvoriti mu srce, zamoliti za novu snagu, novu nadu pa i novu pjesmu. Danas više nego ikad u ovo neizvjesno i ludo vrijeme maknimo se od svega što nas lako odvaja od Gospodina. Ugasimo televizore, sklopimo laptope, odložimo mobitele, nađimo samotni kutak i dođimo pred našeg Gospodina Isusa onakvi kakvi jesmo. Slavimo ga, štujmo ga, pričajmo s Njim, imajmo svu radost u Njemu.

Ovaj će svijet sve učiniti i već čini da je stil naših života zapravo toliko brz da nismo sigurni jesmo li sve stigli obaviti. Vrijeme je da stanemo, padnemo pred Njim, pred svojim Kraljem.

Samotno mjesto – na prvu, zvuči pomalo tužno, sivo i usamljeno, ali ako je tamo Božja Riječ, sam Gospodin Bog svojim Duhom, i ti (tj. ja), onda je takvo mjesto zapravo suprotno od samotnog – ono je živopisno, šareno, bogato i ustvari nužno za preživljavanje u ovozemaljskom životu.

Darijo Miletić

Događaji iz zajednice

Prinošenje

Kristova Crkva „Nova nada” u Trogiru na svom redovnom nedjeljnom bogoslužju 14. ožujka 2021. imala je poseban događaj i privilegiju čina prinošenja, tj. molitve blagoslova ne samo za jedno, već dvoje malene djece. Radi se o malenom Abrahamu, sinu Stipe i Kristine Petričević, te o malenoj Leoni, kćeri Darija i Carmen-Lee Miletić. Bio je ovo poseban događaj za cijelu zajednicu te smo se svi zajedno ponovno podsjetili na Isusov apel iz Markova evanđelja 10:13-16: „Pustite dječicu k meni... Tada ih je zagrlio i blagoslivljao, stavljajući na njih ruke.”

Možda ne shvaćaš sada, ali jednom ćeš znati da si čudesno stvoren i da Bog te naš prati. Da te brižljivo čuva, na mali korak tvoj pazi i kad veliki budeš, neka tvoj život Njega slavi.

BC Mursko Središće

Zahvalnost

Bog nas poziva na poseban način života koji počinje posebnim događajem. Biblija taj trenutak naziva rođenjem odozgo ili nanovorođenjem, a ono se dogodi kad shvatimo da nam Isus Krist nudi oproštenje grijeha i vječni život pa smo ga spremni prihvatiti za svog osobnog Spasitelja i Gospodina te se krstiti za oproštenje grijeha — na temelju osobne vjere.

Novi život prihvaćamo jer smo shvatili da nas je stari život sa starim navikama (kako god one dobre bile) u suštini odvajao od Boga i vodio u konačnici u propast. Kad to shvatimo, onda ćemo rado usvajati i nove navike kojima će nam novi život postati praktično svakodnevno iskustvo. Te se nove navike obično nazivaju i duhovnim disciplinama. One nisu način zadobivanja Božje naklonosti nego održavanje duhovne kondicije, što apostol Pavao uspoređuje s tjelovježbom, naglašavajući pritom da je ona čak i puno korisnija: „Tjelovježba donosi malu korist, a pobožnost donosi potpunu korist, jer joj pripada obećanje života – života sadašnjega i budućega." (1 Tim 4:7-8) S obzirom na to da živimo u vremenu popularnosti teretana, možemo razumjeti Božji poticaj na pobožnost kako bi nam duh bio vitalan i zdrav, to više što je i sam Isus imao naviku da redovno moli, naročito pred značajne odluke u svojoj misiji.

Kad se radi o duhovnim disciplinama, vjerojatno nam na um najprije dođu aktivnosti kao što su molitva, čitanje Svetog pisma ili pohađanje crkve. No, ima još jedan važan vid duhovne discipline koji možemo olako zanemariti i zbog toga snositi posljedice. Radi se o zahvalnosti. Zahvalnost? Kako zahvalnost može biti disciplina? Kako se to uopće radi? Možemo li svakog dana odvojiti neko određeno vrijeme za trideset minuta zahvalnosti? Naravno, ovako rečeno to ispada pomalo komično. A ipak je zahvalnost disciplina i svakako je duhovna.

Naime, pod pojmom duhovne discipline ne bismo trebali toliko smatrati naporne aktivnosti koliko svjesno, dragovoljno i kontinuirano podizanje svog duha u Božju blizinu i zajedništvo. A tako gledano, nedostatak discipline u zahvalnosti će nam zasigurno umanjiti iskustvo radosti života koju nam je Bog namijenio, bez obzira na to koliko bili revni u nekim drugim duhovnim disciplinama.

Zašto je tome tako? Prije svega, zato što nezahvalno srce nije sposobno biti sretno. Čovjek kojemu nedostaje zahvalnosti toliko je okupiran onime što mu nedostaje da i ne primjećuje ono što ima. Zbog toga se osjeća nesretno i frustrirano, a kao takav širi gorčinu i na svoju okolinu od koje očekuje da ga učini sretnim. S obzirom na to da nas Bog ljubi i želi nam pružiti nebrojene blagoslove već na ovom svijetu, on želi pripremiti naše srce da te blagoslove možemo prepoznati i primiti. Štoviše, netko je zanimljivo primijetio da je zahvalnost jezik neba pa nas Bog uči tom jeziku dok smo još na zemlji kako u nebu ne bismo bili stranci. Tako gledano nam onda može biti jasnije zašto Biblija inzistira na tome da budemo zahvalni:

„U svakoj prilici zahvaljujte, jer je to za vas volja Božja u Kristu Isusu!" (1 Sol 5:18)
„Zahvaljujte uvijek za sve Bogu, Ocu, u ime našega Gospodinu Isusa Kristu!" (Ef 5:20)

S obzirom na imperativni oblik izričaja, možemo zaključiti da je svako zanemarivanje zahvalnosti naprosto čin neposlušnosti. Bog ne kaže da budemo zahvalni samo kad se osjećamo sretnima ili kad primimo nešto što smatramo korisnim, nego nam naređuje da stalno budemo zahvalni. I tu zahvalnost počinje biti disciplina.

Kako prakticirati tu disciplinu? Prije svega tako da vježbamo opažati što nam to sve Bog u svojoj ljubavi daje iz dana u dan. U vrijeme nevolja i oskudica to nam može biti teško, no sa stavom poslušnosti čak i u takvim situacijama moći ćemo uočiti blagoslove koje bi nam tjeskoba mogla ukrasti. Njegovanjem zahvalnosti bit ćemo ih svjesni sve više i više te ćemo bivati sve sretniji ljudi, otvorene za prihvaćanje ljubavi i od Boga i od ljudi.

A koliko disciplina zahvalnosti može biti djelotvorna, možemo vidjeti iz šaljive anegdote o čovjeku koji je u svakoj situaciji našao nešto da zahvali Bogu, pa čak i kad mu se prigodom jedne šetnje ptica olakšala na glavu. Njegov je prijatelj tad pomislio: „E, da mi je znati što li će sad pronaći kao razlog za zahvalnost." I nije dugo čekao jer je ovaj odmah podigao ruke prema nebu uz riječi: „Hvala ti, Bože, što krave nemaju krila!"

Doista, ima toliko toga vrijednoga u svakom danu što ćemo nepovratno previdjeti ako ne budemo disciplinirani u zahvalnosti. S druge strane, zahvalnošću prema ljudima izgrađujemo bliskost s njima i stječemo više prijatelja, dok zahvalnošću prema Bogu Njega upoznajemo kao dobrog Oca koji nam daje mnoge darove. No, ima još jedna nevjerojatna korist od zahvalnosti koju vrijedi ovdje istaknuti. Naime, mnogima nije poznato da je nemoguće u jednom trenutku biti istovremeno i zahvalan i depresivan. Kad bi ljudi našeg vremena, toliko opterećenog depresijom, znali ovu tajnu, onda bi zasigurno još puno revnije pristupili disciplini zahvalnosti. Ovime ne želim umanjiti složenost depresije kao stanja i bolesti, no važno je reći da se ona naprosto hrani nezadovoljstvom koje izvire iz našeg razumijevanja vlastitih okolnosti u kojima nam dušu zaokuplja i opterećuje sve ono što nam nedostaje. A kako su nezadovoljstvo i čangrizavost u suprotnosti sa zahvalnošću, mi birajući jedno ili drugo, biramo i smjer svojeg života.

Rimski filozof Ciceron zanimljivo je zaključio da zahvalnost nije samo najveća vrlina, već je i majka svih ostalih. Doista, zahvalna je osoba svjesna da joj cijeli život ovisi o milosti Boga koji to dobročinstvo prostire na zemlji i da je zahvalnost neka vrsta portala kroz koji uživamo u Bogu i drugima. S druge strane, nezahvalnost je mračni prijelaz u moralni pad o kojem i apostol Pavao govori u Poslanici Rimljanima opisujući degeneraciju čovjeka koja je počela onog trenutka kad je čovjek propustio biti zahvalan.

Zato, da ne bismo i mi upali u spiralu gorčine i čangrizavosti, prakticirajmo rado i revno zahvalnost kao svoju važnu duhovnu disciplinu. Ona će biti temelj naše istinske svakodnevne sreće i ispunjenosti.

Vlado Hoblaj

KONTAKT INFORMACIJE - CRKVA ISUSA KRISTA

Kralja Zvonimira 22
40315 Mursko Središće

Mb: 092 217 43 04

Email:
vlado.hoblaj@gmail.com

Dječje Biblije u Makedoniji

Sredinom veljače otputovao sam u Republiku Makedoniju na sastanak koji je bio pripreman nekoliko mjeseci. U današnje vrijeme nije baš lako planirati putovanja zbog pandemije koja i dalje vlada, zbog čega je u prekidu redoviti avionski promet, stoga sam odlučio otputovati osobnim automobilom. Od Varaždina do Skopja potrebno je osam i pol sati čiste vožnje. Putovanje je proteklo bez problema, a ugodno me iznenadila činjenica da je do Skopja izgrađen puni profil autoceste.

Godine 2019. „Hrvatska za Krista" zajedno s EEM-om (Istočnoeuropska misija) donirala je 100.000 Dječjih Biblija u Republici Hrvatskoj. Makedonska pravoslavna Crkva tada je naručila i dobila 1000 Dječjih Biblija na hrvatskom jeziku za djecu svojih vjernika koji žive u Hrvatskoj. Na jesen prošle godine, EEM je završio prijevod Dječje Biblije na makedonski jezik. Kada smo dobili nekoliko primjeraka prvog makedonskog izdanja, nazvao sam svećenika Kirka Velinskog i našao se s njim. On je odmah bio oduševljen novim prijevodom i dogovorili smo da će poslati nekoliko primjeraka u Makedoniju kako bi visoki predstavnici Makedonske pravoslavne Crkve mogli vidjeti novi prijevod Dječje Biblije. Odgovor Makedonske pravoslavne Crkve bio je više nego pozitivan i odmah smo dobili termin za sastanak u Skopju.

U Skopju nas je primio gospodin Stefan, Arhiepiskop Ohridski i Makedonski, gospodin Vančo Umlevski i dekan Pravoslavne Bogoslovije u Skopju Gjoko Gjorgjevski. U izuzetno prijatnoj i bratskoj atmosferi Arhiepiskop Stefan nam je od srca zahvalio na napravljenom prijevodu i dogovorili smo da će EEM, u nekoliko idućih godina, počevši od 2022. godine, donirati dovoljno Dječjih Biblija kako bi svako dijete od prvog do četvrtog razreda

osnovne škole, makedonske pravoslavne vjeroispovijesti dobilo na poklon svoj primjerak.

Zahvalni smo Bogu na kršćanskoj braći u Makedoniji koji su otvorena srca prihvatili ovaj velikodušni poklon. Vjerujemo da će se Bog proslaviti kroz ovaj projekt širenja Njegove riječi u Makedoniji.

Jurica Lazar

KONTAKT INFORMACIJE - HRVATSKA ZA KRISTA

Ulica braće Krajanski 14
42000 Varaždin

Tel: 042 311 202
Mb: 098 301 172

croatiaforchrist.com
info@croatiaforchrist

ŽIVOTNE PRIČE

Mladen Ignac dvadesetogodišnji je pripadnik romske manjine iz Međimurja. Velik dio svojeg djetinjstva proveo je u romskom naselju Piškorovec u disfunkcionalnoj obitelji. S trinaest godina završio je u udomiteljskoj obitelji u Murskom Središću u kojoj mu se iz temelja promijenio život. Ovo je njegova priča.

Sjećam se tog dana kao da je bilo jučer. Bilo je kasno ljeto, negdje u ranu zoru. Svi smo još doma spavali i probudilo nas je lupanje na vratima. Otvorili smo i u roku od par minuta kuća je bila puna policije, a ispred su stajali specijalci s maskama. Izgledalo je kao da smo u nekom filmu. Vrlo brzo postalo nam je jasno; socijalna služba došla je po mene i moju braću i sestre. Imao sam tada nepunih trinaest godina i nisam želio otići iz svojeg romskog naselja. Bio sam problematičan klinac, uzeo sam prvu čašu koja mi se našla pod rukom, bacio je u zid i zaprijetio da ću se razrezati komadima polomljenog stakla. Bio sam prilično slab, imao sam svega 25 kilograma i bez problema su me obuzdali, iznijeli iz kuće i zatvorili u auto. Ne znam što se dalje događalo u kući, ali sjećam se da sam bio bijesan. Želio sam van iz toga auta i lupao sam nogama po staklu. Ubrzo su izveli ostalu braću i sestre. Mama je držala u naručju najmlađe sestrice pa policija nije htjela biti nasilna. Nas su odveli u Centar za socijalnu skrb i nakon par sati jedna od sestara i ja završili smo u udomiteljskoj obitelji u Murskom Središću.

Prvi dan u udomiteljskoj obitelji samo sam nadureno šutio.
Dočekali su nas teta Marina i striček Vlado Hoblaj, naši udomitelji kod kojih je već neko vrijeme bio i moj najstariji brat Igor. Bili su ljubazni, ali ja sam htio odmah pobjeći. To mi je bio prvi poriv. Pratio sam put kroz kuću i gledao način kako da pobjegnem. I probao sam prvom prilikom, ali je striček Vlado bio mudar i unaprijed je zaključao vrata. Nisam se odmah htio sprijateljiti. Stajao sam u kutu dnevne sobe u mokrim tenisicama i uporno šutio.

U obitelji je već tada bilo dosta udomljene ili usvojene romske djece i moja sestra Maja odmah se prilagodila, sjela je za stol i počela jesti. Ona je potpuno drugačije doživjela taj dan. Znala je za tetu Marinu i stričeka Vladu od prije jer je s njima živio i moj najstariji brat Igor pa joj je, kada bi povremeno dolazio u naselje, pričao kako mu izgleda život kod udomitelja. Njega je tata predao u dom kad je imao šest godina. Nije ga htio priznati za sina jer je slabovidan i ima jaku dioptriju.

Mene te priče nisu previše zanimale. Nikada ga nisam pitao kako mu je ovdje. No, ipak sam se isti dan prilagodio. Sjećam se da mi je teta Marina rekla da se imam pravo ljutiti i da bi se i ona ljutila na mom mjestu. Pokušala je sa mnom razgovarati, ali ja sam i dalje nadureno šutio. Nakon par sati otišla je potajno u sobu kod Igora i upitala ga što volim jesti. Rekao je pizzu pa se vratila i pitala tko želi s njom raditi pizzu. Isti tren sam živnuo i krenuo s njom u kuhinju. Pizza je bila čarobna riječ. I to mi je bio prvi kontakt s tetom i prvi kontakt unutar te obitelji. Tih prvih dana baš se puno kuhalo. Sjećam se da je sestra pitala tetu Marinu znali li peći torte i taj su cijeli tjedan pekle razne torte.

Sjećam se i kako nas je prvih nekoliko mjeseci bolio trbuh jer nismo naviknuli jesti redovito.

Djed je nožem ispikao tatu pred mojim očima
U romskom naselju sam živio gotovo do svoje trinaeste godine. Bio sam tamo prilično izoliran. Kao djeca nismo čuli ni riječ hrvatskog pa su nas mama i tata prije vrtića učili kako da kažemo teti da moramo na wc. Jedno vrijeme nas je bilo samo četvero djece, a obitelj se skoro svake godine širila. Neko vrijeme smo živjeli u kući koja je imala samo jednu prostoriju od šesnaest kvadrata i spavalo nas je po četvero u jednom krevetu. Ta je kuća bila u jako derutnom stanju. Prokišnjavala je i stalno su ulazili štakori i miševi, a moju sestru je jedne noći tijekom spavanja štakor ugrizao za oko. Mjesec dana nakon tog događaja preselili smo u kuću kod djeda. Iako je ta djedova kuća bila u boljem stanju, nismo se ni tamo baš usrećili jer su se djed i tata stalno svađali. Jednog popodneva svađa je toliko eskalirala da je djed u samoobrani ispikao nožem tatu u rame. Imao sam tada deset godina i sve se to odvijalo pred mojim očima. Nije mi ostala trauma jer je to tamo bila normala. Živiš s takvim scenama još kao klinac.

Kao klinac sam krao jer sam mislio da mogu raditi što me volja.

Kao klinac sam krao jer sam mislio da mogu raditi što me volja.
Tata je ubrzo nakon toga završio u zatvoru, a mi smo i dalje ostali tamo živjeti. Nisam bio puno doma, većinu vremena sam lutao okolo po naselju i nisam baš bio redovan u školi. Bio sam tada četvrti, peti razred i družio sam se sa starijim društvom. Zvali su me do grada i nagovarali me da kradem bicikle, pa sam ponekad i to radio. Tada nisam znao da to nije u redu. To su svi oko mene radili i ja bih se priključio. Tek sam kasnije, kada sam došao k svojim udomiteljima, shvatio da je to bilo jako ružno i da se to ne radi. Znao sam samo za takav raspušteni život i mislio sam da mogu raditi što me volja. S jedanaest godina sam počeo pušiti; u romskom je naselju sasvim normalno vidjeti dijete s cigaretom u ruci. Krali bismo cigarete po dućanima i onda ih dijelili među sobom, a znali smo krasti i kekse i čokolade. Rijetko smo kod kuće imali za jesti, a o slatkišima smo mogli samo sanjati. Ujutro gotovo nikada nismo doručkovali, a tijekom dana bismo jeli uglavnom kruh i špek. Ručak se isto jako rijetko kuhao i ako bismo imali nešto toplo, jeli smo svi s vilicama iz iste rajngle.

Ne odlazim više u romsko naselje, išao sam kada su mi mlađe sestre živjele tamo, a prije nekoliko mjeseci i one su došle živjeti u našu udomiteljsku obitelj. Teta Marina i striček Vlado su kroz sve ove godine posvojili šestero i udomili dvanaestoro djece, a kako se već bliže svojim šezdesetima, nisu imali namjeru ponovno udomljavati. No, moja braća, sestra i ja zamolili smo ih da još samo udome naše dvije male sestrice. Obećali smo im pomoć oko brige za njih i pristali su.

Potpuna promjena života u udomiteljskoj obitelji
U udomiteljskoj obitelji počeo sam živjeti potpuno drugačije. Vrlo brzo sam stekao i higijenske navike. U naselju nismo imali normalnu kupaonu. Nedjeljom bi se skupila cijela obitelj i kupali smo se zajedno u jednoj kadi. Isto tako, nismo imali nikakve radne navike pa je teta Marina uvela radne subote. Čistili smo kupaone i svoje sobe i jedni druge učili urednosti. To sam prenio i na svog mlađeg brata koji je nešto kasnije došao u našu zamjensku obitelj. Sjećam se da sam i pušio potajno. Odlazio sam zapaliti van, u podrum ili iza kuće. Bio sam ovisan i nisam si mogao pomoći, ali prestao sam pušiti nakon par mjeseci u udomiteljskoj obitelji. Krenuo sam u šesti razred i u novoj školi su me prihvatili iako nisam znao ni hrvatski kako spada, ali bio sam čist, uredan, zaljubio se u jednu curu i rekao sam sebi da moram prestati jer sam smrdio na dim. Poslije osmog razreda želio sam upisati srednju ugostiteljsku, ali nisam mogao jer su me, nakon što sam pao prvi razred osnovne škole, prebacili na poseban program. Nisam imao puno toga na izbor pa sam upisao trogodišnju školu za njegovatelja u sklopu Srednje medicinske škole u Čakovcu.

U srednjoj školi sam otkrio ljubav prema atletici.
Trčati sam počeo negdje krajem osnovne škole. Sve je krenulo nekako spontano. Imao sam slabe ocjene iz košarke, odbojke i ostalih sportova s loptom, no kada su nam mjerili brzinu na osamsto metara, bio sam najbrži u školi. Nisam tome davao neku pretjeranu važnost, ali sam, da bih popravio ocjenu, krenuo na krosove i tu sam skupio petice. U prvom razredu srednje škole predstavljao sam svoju školu na županijskom natjecanje u trčanju. Rezultati su bili jako dobri pa sam krenuo dalje i na državno natjecanje. Nešto kasnije počeo sam ozbiljnije trenirati atletiku u AK Međimurje i zaljubio sam se u taj sport. Prošle godine sam osvojio 4 državne medalje; doduše nisam još uspio doći do zlata, ali imam broncu i srebro, što znači da sam plasiran među top tri u Hrvatskoj u juniorskoj kategoriji. Svjestan sam da još puno moram trenirati i plan mi je otići na europsko i svjetsko prvenstvo. Ozbiljan sam u tome i vjerujem da ću to ostvariti. Natječem se i sa seniorima u Hrvatskoj i nije mi cilj pobijediti, uvijek pokušavam pomaknuti svoje granice. Na svakoj utrci se borim sam sa sobom, ne gledam tko je naprijed ili tko je iza mene, nego sam u tim trenucima sam sa sobom i dajem sve od sebe da što brže dođem do cilja.

Imao sam sreću da sam završio baš u ovoj udomiteljskoj obitelji.
Još uvijek živim kod tete Marine i stričeka Vlade. Ostao sam nakon srednje škole. Nisam još izašao iz sustava i imam pravo na još jednu godinu. Baš sam danas počeo raditi u socijalnoj zadruzi Humana Nova, krenuo sam u autoškolu, a nedavno sam završio i tečaj za konobara. No, trenutno mi posao u Humani Novoj najviše odgovara jer radim samo u jednoj smjeni i poslijepodne mogu na treninge.

I sve to ne bih mogao bez svoje udomiteljske obitelji. Dolazak ovdje mi je nešto najbolje što sam mogao doživjeti. Teta Marina i striček Vlado nisu mi nikada uskraćivali džeparac, niti sam ikada osjetio da me vole manje od druge djece. Zaista sam imao sreće što sam došao u ovako lijepu obitelj. Sretan sam i zahvalan na svoj ljubavi, brizi i podršci koju su mi pružili. Ovdje sam proživio puno više nego sa svojom biološkom obitelji. Imao sam kvalitetno i sretno odrastanje i tu sam doživio svoju metamorfozu.

Planovi za budućnost još su mi pomalo nejasni. Ostat ću ovdje koliko mi bude potrebno da se osamostalim. Naučio sam ovdje i štedjeti i evo već imam ušteđenu neku svotu novca. Želja mi je da se što prije osamostalim. Svakako ću se nastaviti baviti atletikom, a želja mi je da upišem Policijsku akademiju. Nastavit ću se pouzdavati u Boga koji mi je promijenio život i vjerujem da ima dobar plan za moju budućnost.

(autorica: Petra Smoljak; preuzeto s telegram.hr)

Zahvalan sam...

• za tinejdžera koji ne pere suđe nego gleda TV jer to znači da je kod kuće, a ne na ulici!
• za porez koji plaćam jer to znači da sam zaposlen!
• za nered koji moram pospremiti nakon zabave jer to znači da sam bio okružen prijateljima!
• za odjeću koja mi je malo tijesna jer to znači da imam dovoljno za jesti!
• za svoju sjenu koja me prati u poslu jer to znači da sam na suncu!
• za dug koji trebam vraćati, prozore koje trebam prati i kvarove koje trebam popraviti jer to znači da imam dom!
• za sva prigovaranja glede vlasti jer to znači da imamo slobodu govora!
• za parkirno mjesto koje nađem na udaljenom kraju parkirališta jer to znači da sam sposoban hodati i blagoslovljen prijevoznim sredstvom!
• za moj ogromni račun za grijanje jer to znači da sam se grijao!
• za gospođu u crkvi koja iza mene pjeva van tonaliteta jer to znači da mogu čuti!
• za mogućnost pranja i peglanja jer to znači da imam odjeću za nošenje!
• za brigu i napete mišiće na kraju dana jer to znači da mogu marljivo raditi!
• za supružnika koji mi svake noći uzima prekrivač jer to znači da ga imam!
• za sat koji zvoni u rano jutro jer to znači da sam živ!

VIJESTI

16. konferencija Vijeća Kristovih Crkava

Zadnji vikend u veljači održana je šesnaesta konferencija Vijeća Kristovih Crkava u Daruvaru. Tema ove trodnevne konferencija bila je „Život bez maske", ponajprije u duhovnom smislu, a onda i u svakodnevnom. Predstavnici crkava podijelili su s kakvim su se sve izazovima suočili prethodne godine, ali i iskustva i blagoslove koje su doživjeli. Predstavljene su i razne službe kao što su Hrvatska za Krista, Biblijski institut u Zagrebu, Udruga branitelja, udruga Nada za život, kršćanska izdavačka kuća Logos i Obiteljski list.

Duhovna obnova u Crikvenici

Od 5. do 9. travnja 2021. u Crikvenici je održana 25. duhovna obnova Kristove Crkve. Tijekom četverodnevnog susreta, uz poštivanje svih epidemioloških mjera, sudionici su uživali u bogatom programu na temu Božja čudesna priča o otkupljenju, autora Jamesa Noreda. Prijepodneva su bila ispunjena grupnim diskusijama na određenu temu i dijeljenjem vrijednih iskustava iz života. Za vrijeme večernjih predavanja imali smo priliku uživati u atraktivnim video-materijalima i snažnim Jamesovim porukama te nevjerojatnim svjedočanstvima iz Srbije, Albanije i Hrvatske, dok su djeca i mladi sudjelovali u posebnim programima i grupama prilagođenima njihovu uzrastu. Kao vrhunac ovog susreta moramo istaknuti krštenje u moru našeg novog brata u Kristu, Mihajla Vidovića, koji je odlučio upravo u Crikvenici predati svoj život Kristu i sa svima nama podijeliti svoju radost. Čitava je duhovna obnova bila jedno veliko ohrabrenje svim sudionicima i pružila nam novu nadu u vrijeme krize.

„Tko bude vjerovao i krstio se, spasit će se. Tko ne bude vjerovao, osudit će se."

Mk 16:16

Veliki četvrtak

Evo nas Kriste, tu smo uz tebe

Gdje hoćeš Gospodine blagovati Pashu'
Dal' je u mom srcu za Te prostrt stol?
Il' Te poput Jude poljupcem izdajem
I u srce Božansko nanosim Ti bol?

Saginješ se preda mnom da opereš mi noge
A ja poput Petra ne razumijem tvoj čin
Ne mogu dozvolit da Ti to meni činiš
jer ja sam čovjek grešnik, a Ti Božji Sin.

Dat mi je praonik – sakrament pomirenja,
da udio imam s Tobom i ja ga moram proći.
Želim biti čist za Pashalnim stolom
jer znam da ćeš Kriste i Ti za taj stol doći.

U tom mi je sakramentu svaki grijeh oprošten,
al' i ja svakom moram učiniti isto.
Oprostiti grijeh, koji je meni nanijet,
tek tad će i moje srce biti čisto.

No danas je ipak poseban dan
svoje nam tijelo i svoju krv nam daješ.
Pozivaš nas da činimo to kao spomen na Te
jer Ti si tad sa nama i dovijeka traješ.

Sada nas pozivaš u Getsemani
Ti pred Ocem klečiš i usrdno moliš.
Spreman ići i u smrt
sve činiš zato jer čovjeka grešnika voliš.
Krvave kaplje znoja padaju na zemlju,
u smrtnoj se borbi nalaziš za mene.
Moliš nas da malo ostanemo budni,
a kad dođeš do nas nalaziš nas snene.

Moliš da te mimoiđe ovaj kalež,
al' sve si spreman podnijeti za braću ljude.
Zato kažeš: „Ne kako ja hoću,
već kako Ti hoćeš Oče, tako neka bude!

Dal' je doista sve ovog časa gotovo,
svud nastaje mrak i grobna tišina.
Isuse Ti si sam i ja znam da moram
bar malo probdjet, uz Tebe Božjeg Sina.

Ne tražiš ni sad puno od nas,
tek malo vremena i ljubavi moje.
Evo nas Kriste, tu smo za Tebe,
stavi i na nas bar dio muke svoje.

Zvonko Klemenčić

Kako živjeti sigurnije...

U bolnicama se događa 32-33% smrti.
Izbjegavajte bolnice iznad svega.

U automobilu se dogodi čak 20% tragičnih nesreća, stoga izbjegavajte automobile.

U kući se dogodi 17% nesreća – ne ostajte previše u kući.

Pješacima se dogodi 14% tragičnih nesreća – izbjegavajte hodanje ulicama i pločnicima.

Izbjegavajte putovanja avionom, željeznicom ili brodom jer se u ovim prometnim sredstvima događa 16% svih nesreća.

Kako se u crkvi događa tek 0,001% smrtnih slučajeva, a i oni su obično povezani s nekim prijašnjim zdravstvenim problemima, logika nam nalaže da je najsigurnije mjesto na svijetu crkva.

Biblijsko proučavanje također je sigurno. Postotak smrti tijekom biblijskog proučavanja još je manji.

Zbog sigurnosti – idite u crkvu i čitajte svoju Bibliju.

To vam može sačuvati život!

DOJMOVI S DUHOVNE OBNOVE U CRIKVENICI

Uskrsni je ponedjeljak. Ispred Kristove Crkve u Varaždinu stoji autobus. Oko njega žamor putnika i ispratitelja. Užurbano se stavljaju putničke torbe u prtljažnik. Oproštajni stisak ruke, poneki zagrljaj s ispratiteljima i ukrcavamo se u bus – naravno s maskama.

Sjedamo na svaki drugi stolac, sve po propisu. Šofer strogo najavljuje: „Nema šetnje po busu i nema skidanja maski." Sve to pratit će budno oko naše voditeljice Željke, koja je još jednom provjerila jesmo li svi na broju. Svi smo tu! Zatvaraju se vrata, još pokoje mahanje i krećemo put Crikvenice na 25. duhovnu obnovu. U autobusu Međimurci, Zagorci i Amerikanci, mali i veliki, mladi i malo manje mladi.

Iako je šetnja bila zabranjena, tu i tamo uspio se dobaciti koji slatkiš ili voćkica par redova ispred ili iza. Vožnja je protekla u vrlo opuštajućoj atmosferi. Brzo smo stigli na odredište i smjestili se u Hotel Life Center. Stigli smo dosta rano pa je do večere bilo vremena za odmor u sobi ili laganu šetnju.

Poslije večere kratki sastanak i obavijest o cjelokupnom programu duhovne obnove. U sljedeća četiri dana mnogo smo naučili od propovjednika Jamesa Noreda. Serijal njegovih predavanja nosio je naziv Božja čudesna priča o otkupljenju. Uz predavanja gledali smo i vrlo interesantne videe snimljene u Svetoj zemlji. Redala su se predavanja o postanku, o Božjoj milosti prema Noi i čovječanstvu, o velikoj vjeri Abrahama, o rođenju Isusa Krista, o Kristovoj smrti na križu, o Isusovom otkupljenju naših grijeha te o Kristovom uskrsnuću i razlozima za vjerovanje. Nakon predavanja grupirali smo se u manje grupe, gdje se vodila diskusija o odslušanom predavanju toga dana. To je bilo itekako korisno jer smo mogli čuti i druge kako su doživjeli poruku te s kakvim se oni izazovima u životu susreću.

Na seminaru je bilo posebno interesantno slušati svjedočanstva o tome kako Bog djeluje u našim životima. Bila su tu svjedočanstva iz Hrvatske, Albanije i Srbije. Posebno je bilo zadivljujuće slušati muslimane o tome kako su oni došli do Krista i postali njegovi sljedbenici.

Zaista sam blagoslovljena što sam mogla prisustvovati ovoj duhovnoj obnovi. Ono što nas je sve obradovalo bilo je krštenje Miše i zahvalnost što smo dobili još jednog brata u Kristu. Krstitelj i krštenik pokazali su izuzetnu hrabrost kročivši u hladno more (11°C) bez imalo jeze i onog poznatog brrr.

U poslijepodnevnim satima po izboru: neki su uživali u šetnji uz more, neki su odlučili igrat šah na otvorenom s figurama veličine pijetla, dok su pak neki odlučili ostati u hotelu i sami naći zanimaciju. Navečer nakon službenog djela uslijedile su slobodne aktivnosti po želji, igranje igrica, kartanje, igranje malog nogometa, gledanje TV-a, a najodaniji fanovi rezervirali su kasni termin za seriju Ambasadorova kći.

Na kraju seminara naravno slikanje, ali nije to bilo obično slikanje. Zahvaljujući našem Tomici koji je došao s punom opremom iznad glava zujao nam je neki stroj gore, dolje, pa lijevo, pa desno, pa naprijed pa nazad, pa ode negdje na drugu obalu, tako da smo se već svi zabrinuli hoće li taj stroj (dron) vratiti natrag s Tomekom za Varaždin. Na kraju, došao je rastanak – polazak svojim kućama. Ima puno istine u izreci: sve što je lijepo – kratko traje.

Vlasta Lampreht

Dragi prijatelji Kristove Crkve! Još uvijek sabirem sve lijepe dojmove s naših prošlotjednih susreta i vjerujem da će me još dugo nositi... Zaista sam zahvalna svima koji ste mi omogućili ne samo mali napredak u engleskom nego i još jedan korač ić u spoznavanju Kristove ljubavi preko svih vas.

Draženka Topol-Vukmirović

Kristova Crkva Varaždin

Obitelj Nored i prijatelji iz Albanije

Kristova Crkva Kašlanova

KUTAK ZA MLADE

Kako Bog odgovara na molitve?

Ponekad se nađemo u životnim situacijama kada ne znamo što učiniti. Emocije govore jedno, dok razum i logika nalažu nešto drugo. Sukob u našoj glavi onemogućuje nam da jasno razmišljamo i donosimo dobre odluke. Čak i kada s razumne strane znamo da je nešto ispravno, emocije nam govore suprotno i emotivna strana bori se za svoju prevlast.

Reagiranje u afektu emocija nikada ne završi dobro. U Poslanici Efežanima čitamo: „Kad se naljutite, pazite da ne počinite grijeh." (Ef 4:26) Često u svojoj ljutnji kažemo nešto što ne mislimo jer nas ta ljutnja toliko zaokupi da više ne možemo razmišljati čiste glave. Posljedično, povrijedimo prijatelja ili člana obitelji i unesemo nemir u situaciju u kojoj se nalazimo. Naglo reagiranje i odluke samo na temelju emocija uglavnom nisu najbolje odluke.

U trenucima kada nas u životu snađe situacija u kojoj ne znamo što učiniti i kako dalje – stanimo. Stanimo i razmislimo. Tko je u kontroli? Tko ima kontrolu nad našim životom i tko upravlja svakom situacijom u kojoj se nađemo?

Samo jedna molitva dijeli nas od razgovora s Njim. I kada molimo i dajemo Bogu potpunu kontrolu nad situacijom u kojoj u našoj ljudskoj slabosti ne znamo kako najbolje postupiti, prepustimo situaciju i čekajmo. Možda odgovor na našu molitvu neće uvijek biti onaj koji očekujemo, želimo ili za koji mislimo da je najbolji. Bog na našu molitvu može odgovoriti s tri odgovora: da, ne, ne sada.

Ako je odgovor da, radujmo se zbog toga. Ako je odgovor ne, zamolimo ga neka nam da mir. Ako je odgovor ne sada, čekajmo. Čekajmo jer Bog je obećao da ima nešto bolje za nas. Ima plan i želi da mu vjerujemo. Teško je razmišljati i donositi odluke kada se emocije toliko sukobljavaju s razumom i logikom. Teško mu se prepustiti. Teško je čekati. Čekaj. Pravo vrijeme će doći. Nešto bolje će doći. A On obećava mir dok čekamo.

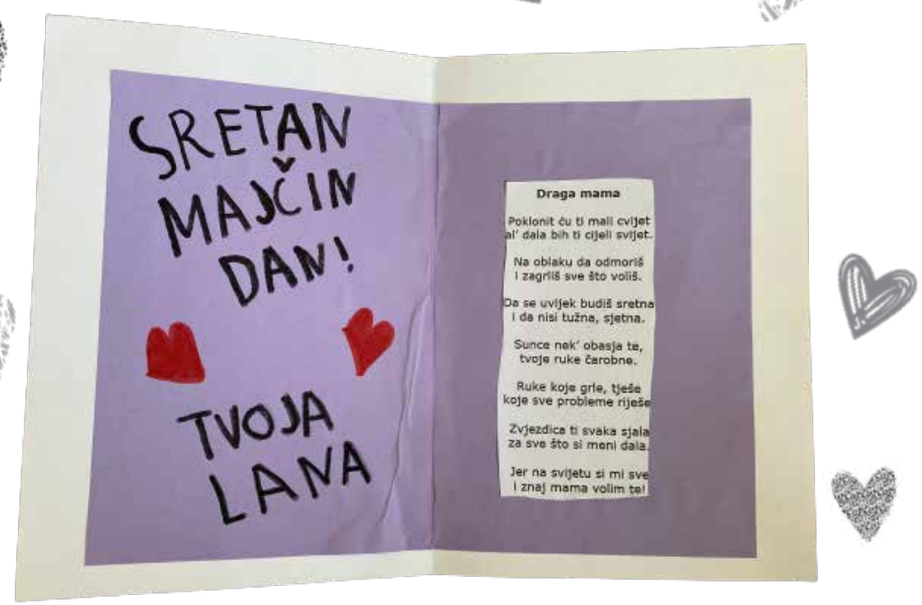
Hana Dominić

KUTAK ZA DJECU

Draga djeco,
nedavno smo obilježavali Majčin dan – dan kada na poseban način možemo zahvaliti našim majkama za sve što rade za nas. Pogledajte neke čestitke koje su djeca napravila svojim majkama za ovaj poseban dan. Ne zaboravite zagriliti svoje mame i reći im koliko ih volite!

VAŽNA OBAVIJEST

Ako ŽELITE i dalje besplatno dobivati Obiteljski list, molimo Vas da nam se povratno javite (ime i prezime) u uredništvo na broj 099 7671 178 ili nas nazovite na 042 311 202.

Čitateljima od kojih ne dobijemo povratnu informaciju PRESTAT ćemo slati Obiteljski list.

Uredništvo